

Nguyễn Nhật Ánh

KÍNH VĂN HÓA

30

QUÁN KEM

Nguyễn Nhật Ánh

**KÍNH VẠN HOA 30
QUẢN KEM**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 30: Quán Kem

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Bìa: Nguyễn Minh Thắng

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 07-September-2015

Tổng số 82 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1/10

Văn Châu vừa rón rén đi ra cổng vừa đảo mắt nhìn quanh. Nom bộ tịch dáo dác của nó, tưởng như nó đang chuẩn bị đi ăn trộm chứ không phải đi chơi.

Trưa hè oi ả, cây lá trong vườn lặng phất. Thi thoảng, một làn gió nhẹ thổi qua làm dậy lên những tiếng rì rào khe khẽ trên vòm lá. Nhưng chỉ một chốc thôi, rồi tất cả lại rơi vào tĩnh mịch.

Trời nóng, chim chóc cũng biếng kêu. Hồi sáng, lũ chim ríu ra ríu rít luôn mồm nhưng bây giờ thì con nào con nấy im thít. Bọn chim sâu lách chách cũng trốn đi đâu mất. Chắc bọn chúng đang rủ nhau lim dim trong nách lá. Ba mẹ hần cũng đã đi nằm rồi. Cả chị Ngọc Diệu cũng thế. Văn Châu nhủ bụng và nó tiếp tục lần ra phía cổng.

Văn Châu không sợ chị Hồng Lam hay chị Thắm trông thấy. Chị Thắm luôn luôn bao che cho nó. Chị Hồng Lam tuy không bệnh nó ra mặt nhưng những lần bắt gặp nó lén ra đường, chị thường phớt lờ. Cũng có lúc chị nghiêm giọng đe "Chết nhé!". Những lần như vậy, chị thường trợn mắt và giơ một ngón tay lên, vẻ hăm dọa. Nhưng thực ra chị chỉ làm bộ thế thôi.

Văn Châu chỉ sợ ba mẹ hay chị Ngọc Diệu trông thấy. Nhưng giờ này mọi người đều đã đi ngủ cả. Văn Châu hớn hỏ nghĩ, lúc này chân nó đã ra tới cổng.

Nhưng đúng lúc nó bám tay vào thanh sắt chuẩn bị trèo qua thì bất thần một tiếng thét lạnh lạnh vang lên sau lưng:

- Ba mẹ ơi, chị Văn Châu trốn đi chơi kìa!

Văn Châu giật bắn. Nó tái mặt buông tay khỏi thanh sắt và ngoảnh cổ lại.

Tít đằng xa, ngay dưới tàng cây trứng cá cạnh bậc thềm là thằng Bạch Kim đang nhảy tung tung với vẻ hí hửng của người vừa bắt được trộm.

Chắc, mình quên mất thằng oắt to mồm này! Văn Châu thở đánh thượt và sầm mặt mắng:

- Sao mày không ngủ trưa mà chạy nhong nhong ngoài nắng thế? Có muốn tao méc mẹ không hở?

Thằng Bạch Kim chả coi lời hăm he của bà chị ra ký lô nào. Nó toét miệng cười:

- Em chỉ chơi trong vườn thôi. Còn chị lên ra đường. Tội đó mới nặng!

- Tao lên ra đường hồi nào?

Văn Châu vừa nói vừa lững thững tiến về phía ông em bảo bối.

Thằng Bạch Kim có vẻ hơi ngán bà chị. Nó nói, một chân đặt lên bậc thềm ở tư thế sẵn sàng tót vào nhà nếu chẳng may "có biến":

- Nếu em không hô hoán, chị đã ra đường mất rồi còn đâu!

Văn Châu nghiêng răng ken két. Nó tính nhảy phóc lại bẹo tai thằng nhóc nhưng sau khi lăm lét đánh mắt vào nhà, nó lập tức bỏ ngay ý định gây hấn. Thằng Bạch Kim mà làm ầm ĩ lên, mọi người thức giấc túa ra thì khốn.

Mà ai chứ thằng Bạch Kim thì rất hăng hái cái khoản gây náo loạn. Chỉ chờ cho ai đụng vào người là nó lăn đùng ra đất giãy đành đạch và thét be be như lợn bị chọc tiết.

Văn Châu đã từng là nạn nhân của trò ăn vạ này nhiều lần nên nó chà dại. Nó hít vào một hơi và dịu giọng phân bua:

- Đó là mày tưởng thế thôi!

Bạch Kim "xì" một tiếng, nó nói mà mặt nhon nhon:

- Em chả tưởng! Trông bộ dạng của chị là biết ngay!

Văn Châu chép miệng:

- Thực ra tao chỉ định đứng ngắm xe cộ qua lại thôi!

Bạch Kim bấu môi:

- Em chả tin tẹo nào!

Thằng Bạch Kim vừa nói vừa nheo nheo cặp mắt ranh mãnh khiến Văn Châu phải cố lắm mới không thò tay cốc cho nó một cái vào đầu.

Chị Hồng Lam xuất hiện nơi cửa, ngạc nhiên nhìn Văn Châu và Bạch Kim:

- Sao hai em không ở trong nhà mà ra ngoài này làm gì cho nắng?

Bạch Kim chỉ tay vào Văn Châu, tố cáo bằng giọng khoái trá:

- Chị Văn Châu định trốn đi chơi đấy!

- Thế còn em?

- Em hỏ? - Bạch Kim lúng túng gãi đầu - Em chỉ ra vườn hái trứng cá thôi!

- Hái trứng cá cũng không được! - Chị Hồng Lam nghiêm mặt - Trưa nắng là không được ra ngoài, hiểu chưa?

Bạch Kim phụng phịu:

- Chị chẳng la chị Văn Châu gì hết. Chị chỉ la em thôi!

- Chị la cả hai đứa! - Chị Hồng Lam khoát tay - Thôi, vào nhà đi, kéo ba mẹ thức dậy là ăn đòn cả lũ đấy!

Thoát được Bạch Kim, Văn Châu thở phào. Nó quay trở vào phòng, bụng tiếc hùi hụi. Suýt một chút nữa, nó đã lên được ra đường. Nếu không bị thằng Bạch Kim ph1 bình, giờ này nó đã ở ngoài bãi bóng rồi.

Văn Châu chán nản ném mình xuống nệm. Hè này nó chẳng được đi chơi đâu, chỉ quanh quẩn trong thành phố. Nhưng thành phố dạo này buồn thiu. Tiểu Long và Quý ròm rủ nhau tết về quê thằng mập, chả biết nấn ná ngoài đó bao lâu. Nhỏ Hạnh thì đi nghỉ hè ở nhà bà cô trên Bảo Lộc, cũng chẳng rõ chừng nào mới quay về.

Văn Châu bị ba mẹ canh giữ chặt chẽ. Chỉ có chiều tối hoặc ngày chủ nhật, viện có qua thăm ông, nó mới lên ra ngoài được. Nhưng ngoài phố thiếu bọn Quý ròm chẳng có gì hấp dẫn. Chỉ buổi trưa nhập bọn với lũ trẻ trốn ba mẹ ôm bóng ra quăn thảo ngoài các bãi đất trống, Văn Châu

mới tìm thấy niềm vui. Nhưng khổ nỗi, đó lại là giờ Văn Châu khó chuồn đi nhất.

Nghĩ ngợi lan man một hồi, chẳng biết làm gì cho đỡ chán, Văn Châu vùng dậy, lò dò đi lại chỗ chiếc máy vi tính.

Nó bật công tắc, cho đĩa trò chơi FIFA 98 vào ổ CD-Rom, cắm cùi thi sút phạt đền với máy.

Nhưng hôm nay Văn Châu chẳng hứng thú tẹo nào với trò chơi này. Nghĩ đến tụi nhóc giờ này đang phi như ngựa ngoài bãi bóng, giữa cát bụi mù trời và tiếng hò reo dậy đất, nó cảm thấy trò đá bóng trên màn hình sao mà chán ngắt.

Văn Châu tắt trò chơi và mở E-mail, chuẩn bị viết thư cho ông cậu. Cậu Văn Châu sống ở Mỹ, mỗi năm về thăm quê một lần vào dịp hè. Cách đây một tuần, cậu báo cậu sắp về Việt Nam. Cậu hỏi Văn Châu thích quà gì, nói cho cậu biết. Nhưng Văn Châu nghĩ nát óc vẫn chẳng biết mình thích quà gì nên nó cứ lần lữa mãi.

Ngay lúc này cũng vậy, nó chỉ gõ được mấy dòng:

"Thành phố Hồ Chí Minh, ngày... tháng... năm...

Cậu kính nhớ..."

Rồi tắc tị.

Văn Châu ngồi bóp trán cả buổi vẫn không quyết định được nên viết tiếp thư thế nào. Nếu là nhỏ Hạnh, chắc chắn nó sẽ yêu cầu các cuốn bách khoa tự điển loại mới nhất và các album nhạc đang dẫn đầu bảng xếp hạng MTV, nếu là Tiểu Long đó sẽ là các cuốn phim võ thuật của Thành Long đóng gần đây trên đất Mỹ, nếu là Quý ròm món quà được đề nghị chắc chắn sẽ là các loại sách về phát minh khoa học và các cuộn băng video thu những chương trình của nhà ảo thuật David Copperfield.

Nhưng Văn Châu không phải là nhỏ Hạnh, Tiểu Long hay Quý ròm. Nó không có một mơ ước nào rõ rệt. Cũng có thể nó đã có đầy đủ những thứ nó muốn nên bây giờ nó không biết nó muốn gì.

Đang thần thờ dán mắt vào màn hình, Văn Châu bỗng chớp mắt hai, ba

cái liên. Đập vào mắt nó là một dòng chữ không biết xuất hiện từ lúc nào. Dòng chữ nằm vắt ngang qua bức thư nó đang viết dở:

- Xin chào bạn Se Sẻ!

Khi đăng ký tham gia mạng, Văn Châu lấy tên SESE nên tác giả lời thăm hỏi mới viết như thế. Mà hẳn ta có một cái tên cũng ngộ không kém: RAICA.

Bình thường gặp những lá thư làm quen bất thần như thế này trên mạng, Văn Châu không bao giờ trả lời. Nó không thích những cuộc tán gẫu vớ vẩn, nhất là với những người không quen.

Nhưng bữa nay đang buồn chán, Văn Châu ph1 lệ. Nó viết:

- Xin chào bạn Rái Cá!

Và gõ phím OK, chuyển thư đi.

Ba mươi giây sau, Rái Cá trả lời:

- Bạn đừng sợ! Rái cá không bao giờ ăn thịt se sẻ. Rái cá chỉ ăn cá thôi!

Hừm, tay nào phách lối thật! Ai mà sợ hẳn ta kia chứ! Văn Châu cúi sườn gõ mạnh lên các con chữ khiến bàn phím nảy tung tung:

- Nhưng bạn thì bắt đầu sợ đi là vừa. Se sẻ ăn mọi thứ, kể cả rái cá!

Lần này Rái Cá im bật. Năm phút trôi qua vẫn không một dòng đáp trả. Có lẽ hẳn đã ngán mình rồi. Văn Châu khoái trá nghĩ. Nhưng đúng vào lúc nó định ninh tay Rái Cá nhát gan kia đã thoát ra khỏi mạng thì một dòng chữ bất thần hiện ra:

- Hình như bạn đang bực bội chuyện gì phải không?

Câu hỏi của đối phương làm Văn Châu khẽ cắn môi. Sao hẳn lại biết mình đang bực mình nhỉ? Phấn vùn một thoáng, Văn Châu ngập ngừng giải thích:

- Tôi đang chẳng biết đi đâu!

- Không biết đi đâu? Sao Se Sẻ không tới nhà bạn bè?

- Tui nó biến về quê hết rồi!

Lại vài phút trôi qua. Và Rái Cá viết, chỉ có hai chữ:

- Buồn nhì!

Văn Châu hình dung ra tiếng thở dài của Rái Cá ở bên kia. Nó hỏi, lần này tiếng lách cách của bàn phím vang lên nhẹ nhàng:

- Thế còn bạn? Bạn không đi đâu chơi à?

- Không. Tôi thích ngồi chơi game trong máy hơn.

- Bạn đang chơi trò gì vậy?

- FIFA 98!

Tên trò chơi khiến Văn Châu ngạc nhiên một cách thích thú. Nó tò mò:

- Bạn là... con trai à?

- Dĩ nhiên. Thế còn bạn?

- Tôi cùng phái với chị bạn đấy!

- Tôi không có chị. Ủa, bạn học lớp mấy mà đối đáp "khủng khiếp" thế?

Văn Châu mỉm cười khi hình dung ra cái nhãn mặt của Rái Cá:

- Bạn điều tra tuổi của tôi đấy à?

- Điều tra lớp chứ không phải là điều tra tuổi

- Nhưng từ lớp phăng ra tuổi mấy hồi!

- Tùy bạn nghĩ. Bạn có thể không trả lời câu hỏi này.

- Chẳng có câu hỏi nào mà tôi không dám trả lời. Hết hè này, tôi lên lớp 9.

Rái Cá đắc chí:

- Hết hè này tôi lên lớp 10. Tôi hơn bạn một lớp.

Cứ theo cái giọng điệu khoe khoang kia, hẳn Rái Cá tự hào về cái khoản "hơn một lớp" củ mình lắm. Nhưng sự sung sướng đó kéo dài không tới một phút.

- Điều đó chả có nghĩa gì cả!

Văn Châu đáp trả lạnh lùng.

Lần này thì Rái Cá "tắt đài" luôn. Văn Châu chờ năm phút rồi mười phút vẫn không thấy động tĩnh gì. Chắc hẳn ta ầm ỨC LẮM. Văn Châu áy náy nủ bụng và mở hộp User Online để xem Rái Cá còn ở trong mạng hay đã tắt máy đi ngủ cho bỏ tức rồi.

Quả như Văn Châu đoán, cái tên RAICA đã biến mất khỏi hộp Users Online. Hộp Recent Callers cho biết Rái Cá đã rời khỏi mạng cách đây tám phút mười hai giây.

CHƯƠNG 2/10

Năm ngày sau, tức là vào cái ngày Văn Châu đã quên bằng cái tên Rái Cá rồi thì hắn ta lại xuất hiện.

Lần này, Văn Châu nhận được thư của Rái Cá trong Inbox. Rái Cá chỉ nhắn "Thứ năm này, tôi sẽ vào mạng lúc 12 giờ trưa. Nếu bạn rảnh, chúng ta sẽ trò chuyện tiếp!".

Hừ, chắc hắn vừa nghĩ ra một trò gì đó để "trả đũa" mình! Văn Châu khẽ nhún vai.

Ngay lúc đó, Văn Châu không nghĩ mình sẽ nối lại cuộc trò chuyện với Rái Cá. Năm ngày là một quãng thời gian quá đủ để nó xem cuộc tán gẫu hôm trước chỉ là một trò vớ vẩn. Hơn nữa, thứ năm này ba mẹ vắng nhà, Văn Châu không muốn bỏ lỡ cơ hội rong chơi ngoài bãi bóng.

nhưng cơn mưa bất thần ập xuống lúc mười giờ khiến ngày thứ năm hôm đó trở nên ướt sũng. Trong suốt hai tiếng đồng hồ, Văn Châu buồn bã bó gối ngồi nhìn màn mưa lướt thướt giăng ngang cửa sổ.

Sau bữa cơm trưa, Văn Châu bồn chồn đi tới đi lui đợi mưa dứt hạt một cách vô vọng và cuối cùng không biết làm gì, nó đành ngồi vào máy.

Vừa vào mạng chưa được một phút, Văn Châu đã nhận ngay một câu hỏi của Rái Cá:

- Sao giờ này bạn mới vào?

Lỗi hỏi của Rái Cá khiến Văn Châu khẽ nhăn mặt:

- Bạn hạch hỏi tôi đấy à?

- Nãy giờ tôi dò tìm tên bạn trên mạng cả chục lần.

Rái Cá không trả lời thẳng. Nhưng sự thú nhận thành thực của hắn giúp Văn Châu nguôi nguôi.

- Lẽ ra giờ này tôi đã đi chơi! - Văn Châu gõ vào máy - Nhưng trời mưa

quá!

- Ồ, nếu trời không mưa chắc tôi chờ bạn dài cổ. May thật!

Văn Châu hình dung Rái Cá đang thở phào ở đầu giây bên kia. Nó tò mò:

- Sao thế? Bữa nay tới lượt bạn có chuyện buồn à?

- Ừ.

- Chuyện gì thế? Bạn có thể kể ra được không?

Rái Cá có vẻ ngập ngừng:

- Bạn có thích bóng đá không?

- Rất thích.

- Rất thích cơ à? - Rái Cá không giấu vẻ ngạc nhiên.

- Thì sao?

- Chả sao cả! Tôi buồn vì chuyện ấy đấy.

- Tôi vẫn chưa hiểu.

- Đội Real Madrid biến mất trong top-ten rồi.

Real Madrid là một trong những đội bóng yêu thích của Văn Châu. Mấy hôm nay nó cũng đang rầu rĩ vì thành tích kém cỏi bất thường của Mijatovic và đồng đội.

Chưa biết chia sẻ cùng ai, bỗng nghe Rái cá buông lời ai oán, nó mừng rơn:

- Tôi cũng buồn giống như bạn. Tôi yêu Majatovic và Roberto Carlos lắm lắm!

Rái cá hào hứng:

- Hierro nữa chi.

- Ừ. Cả Raul Gonzales nữa.

- Sanchis cũng đáng yêu.

- Karembeu cũng đáng mến.

Rái Cá và Văn Châu hăng hái thi nhau bày tỏ nỗi lòng. hệt như hai người bạn già gặp nhau nơi đất khách, xúc động nhắc tới những người quen ở chốn cố hương.

Văn Châu thu nầm đấm. Trong một thoáng, nó tưởng như Rái Cá đang ngồi ngay trước mặt:

- Sẽ có một ngày Real Madrid trở lại vị trí dẫn đầu.

- Đương nhiên rồi. Thất bại hiện nay chỉ là tạm thời.

- Roberto Carlos sẽ đá phạt bay vòng qua hàng rào đội Barcelona.

- Khi lấy lại phong độ, Mijatovic sẽ đi bóng qua hàng phòng thủ đội Chelsea như vào chỗ không người.

Văn Châu càng tán gẫu càng hăng hái. Nhờ sự phụ họa không mệt mỏi của Rái Cá, nó tưởng như đội Real Madrid thân yêu của nó đang dẫn đầu giải vô địch Tây Ban Nha và sắp sửa đoạt Cúp C1 châu Âu tới nơi.

Trong thoáng chốc nó trở nên mơ mộng. Nó ao ước được sắp xếp lại thế giới theo ý mình.

Rồi "chiến trường khốc liệt" Tây Ban Nha, nó hăm hở đặt chân lên đảo quốc sương mù:

- Đội Liverpool đạo này cũng đang lặn độn.

- Không sao. Thần đồng Michael Owen sẽ làm thay đổi tất cả.

- Bạn cũng yêu Liverpool à?

- Owen và McManaman là thần tượng của tôi.

- Paul Ince nữa chi!

- Ủ, cả Paul Ince nữa.

Ngập ngừng một lát, Rái Vá tiếp:

- Tôi cũng mê đội Arsenal không kém Liverpool.

Văn Châu gần như reo lên:

- Ôi, tôi cũng thế. Dennis Bergkamp và Overmars là những cầu thủ có một không hai!

Nếu ngồi đối diện, Văn Châu sẽ thấy Rái Cá reo còn lớn hơn:

- Ôi, sao bạn giống tôi quá vậy. Tôi yêu cả Bergkamp, Overmars lẫn Petit.

- Ồ, Petit thì khỏi chê rồi. Anh ta chơi bóng rất tuyệt!

Văn Châu hể hả đáp. Nó đang fình9 rời nước Anh để chuyển qua Ý ủng hộ đội Inter Milan của Ronaldo thì Rái Cá bỗng đột ngột "Chào nhé" rồi biến đi đâu mất.

Văn Châu gõ câu hỏi:

- Bạn còn ở đó không?

Nhưng bên kia đã im bật. Nghe ngóng khoảng năm phút chẳng thấy Rái Cá ừ hử, không cần kiểm tra hộp Users Online Văn Châu cũng biết chắc hẳn đã rời mạng rồi.

Thật là một anh chàng chẳng ra làm sao! Đang bình luận hào hứng lại chuồn mất! Văn Châu làu bàu. Nhưng dù sao hôm nay nó cũng cảm thấy cuộc tán gẫu trên máy không đến nỗi uổng phí hay vớ vẩn. Hoá ra rái Cá cũng là cổ động viên cuồng nhiệt của Real Madrid, Liverpool và Arsenal. Hoá ra hẳn cũng đang đau khổ giống như mình...

Phát hiện đó khiến Văn Châu cảm thấy những ngày hè bớt đi phần nào trống vắng.

Nhưng Rái Cá không phải là nhân vật Văn Châu muốn tâm sự lúc nào cũng được. Tối thứ bảy, xem trực tiếp truyền hình giải vô địch bóng đá Anh, thấy đội Liverpool con cưng bị đội chelsea đáng ghét hạ đo ván 3-0, Văn Châu cảm thấy lòng nó như đang bị ai bóp chặt.

Nó mở máy, tìm Rái Cá để tán gẫu cho đỡ buồn nhưng không thấy Rái Cá đâu. Nó bèn gửi một lá thư hẹn trưa mai gặp nhau trên mạng.

Nhưng trưa hôm sau, Văn Châu vô mạng ngồi chờ dài cổ vẫn chẳng thấy Rái Cá xuất hiện.

Sao lạ vậy nhỉ? Chẳng lẽ Rái cá không nhận được thư của mình?

Liên tiếp nhiều ngày sau cũng vậy. Rái Cá lặn đi đâu biệt tăm biệt tích.

Đến lúc Văn Châu chán ngán, rửa thầm Rái Cá không thương tiếc lời và mở hộp Outbox lấy lá thư viết dở cho ông cậu ra chuẩn bị viết tiếp thì Rái Cá bỗng từ đâu xoẹt một dòng:

- Chào Se Sẻ!

Văn Châu ngạc nhiên một cách tức tối:

- Bạn đi đâu mấy ngày nay thế?

- Tôi đi công chuyện.

- Thế bạn có nhận được lời nhắn của tôi không?

- Không.

- Sao thế? Bạn chưa mở hộp thư à?

- Mở rồi.

- Vẫn không thấy lá thư của tôi ư?

- Ờ, không thấy. Chắc người ta xóa mất rồi.

Văn Châu ngạc nhiên:

- Người ta nào vậy? Sao lại xóa?

- À, mấy ngày vừa rồi tôi cho một người bạn mượn máy. Có thể nó xóa nhầm! - Chừng như không muốn nhắc đến chuyện này, Rái Cá hào hứng khoe - Bạn Se Sẻ này, tôi vừa lũng được một cuộn băng video về Owen đấy.

Nghe nhắc đến thần tượng Owen, Văn Châu quên phắt chuyện lá thư bị xóa:

- Ờ, thật không?

- Tất nhiên là thật. Cuộn băng ghi lại những bàn thắng đẹp của Owen ở World Cup 98 và ở giải vô địch Anh.

- Tuyệt quá!

- Ủ, tuyệt lắm! - Rái Cá xác nhận.

Văn Châu ngập ngừng:

- Bạn có thể cho tôi mượn được không?

- Được chứ! - Rái Cá nhệch tình - Bạn cho địa chỉ đi, tôi sẽ đem tới nhà bạn.

- Í, không được đâu!

- Sao thế?

- Ba mẹ tôi khó lắm!

- Tôi chỉ đem cuộn băng tới thôi mà.

- Đem cuộn băng tới cũng không được.

- Thế làm sao?

- Làm sao ư? - Văn Châu cắn môi - Tôi cũng chẳng biết.

Rái Cá dường như cũng chẳng biết nốt. Phải mất hai, ba phút, Rái Cá mới nghĩ ra giải pháp:

- Hay là tôi đem đến một nơi nào đó?

- Một nơi nào đó là một nơi nào?

- Một quán kem chẳng hạn.

- Cũng được! Nhưng quán kem nào, ở đâu?

- Bạn biết quán kem Không Có Gió ở góc đường Lê Duẩn - Mạc Đĩnh Chi không?

- Tôi biết góc đường đó, nhưng không biết quán kem bạn nói. Quán kem tên là Không Có Gió à?

- Ủ, Không Có Gió.

- Tên gì lạ thế?

- Kem gặp gió sẽ chảy thành nước ngay. Vì vậy người ta mới đặt tên quán là Không Có Gió. Như vậy khách sẽ yên tâm hơn.

Cách giải thích ngộ nghĩnh của Rái Cá làm Văn Châu bật cười:

- Được rồi, tôi sẽ đến đó.

- Chiều nay nhe?

- Không được. Chiều chủ nhật đi. Chiều chủ nhật tôi mới rảnh.

- Mấy giờ?

- Ba giờ rưỡi.

- Làm sao tôi nhận ra bạn được?

- Bạn yên chí. Có thể bạn không nhận ra tôi nhưng tôi sẽ nhận ra bạn.

- Cũng được. Nhớ nhé!

- Chào.

Văn Châu tắt máy, chả buồn viết tiếp lá thư cho ông cậu. Nó tựa người vào lưng ghế, vắt tay lên trán, vẫn vơ nghĩ đến quán kem Không Có Gió. Quán kem nằm ở quận Một, từ nhà nó đạp xe lên đó phải mất gần nửa tiếng đồng hồ. Qunãg đường như vậy là xa, càng xa hơn khi phải đi vào lúc ba giờ rưỡi trời đang nắng nóng. Chả rõ tay Rái Cá kia đi từ nhà đến đó có xa như mình không. Có thể nhà hần gần đâu đó và như vậy chỉ có mình phải lộc cộc đạp xe giữa trưa nắng thôi. Hừ!

Tự nhiên Văn Châu thấy nhớ bọn Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh quá thể.

CHƯƠNG 3/10

Bước vào quán kem Không Có Gió, đảo mắt một vòng, Văn Châu biết ngay là Rái Cá chưa tới. Khách trong quán ngồi từng đôi hoặc tùm năm tùm ba. Chỉ có hai người ngồi một mình nhưng chắc chắn không phải là Rái Cá: bàn bên trái là một cô gái, bàn sát cửa ra vào là một chú nhóc khoảng 10 tuổi, cả hai đang múc từng muỗng kem nhân nha đưa lên miệng.

Đàn ông con trai gì mà đến nơi hẹn trễ hoắc, thật chẳng biết văn minh lịch sự tế nhị tí ti nào! Văn Châu làu bàu buột miệng và chọn một chiếc bàn ngay trước quầy thu tiền để tiện quan sát. Nhưng khi nhìn xuống đồng hồ nơi tay, Văn Châu phát hiện nó tới sớm mười lăm phút so với giờ hẹn. Chắc do mình sợ trễ nên đạp xe nhanh quá! Văn Châu tự nhủ và đưa mắt nhìn ra đường.

Chị chủ quán bước lại gần:

- Em ăn kem gì?

Văn Châu ngược lên:

- Ở đây có kem gì hờ chị?

Chị chủ quán xòe tay:

- Kem chocolat nè, kem dâu nè, kem khoai môn nè, kem trái cây nè...

- Chị cho em kem trái cây đi!

Văn Châu nói, mắt tiếp tục nhìn ra cửa. Nhưng cho đến khi ly kem được bung ra, nó vẫn chẳng thấy Rái Cá đâu.

Mặc dù không biết mặt Rái cá, Văn Châu tin là nó sẽ nhận ngay ra đối phương nếu Rái Cá bước chân vào quán. Nhưng Rái Cá vẫn đang ở tận đâu đâu.

Văn Châu lại nhìn xuống đồng hồ. Còn năm phút nữa. Lẽ ra Rái Cá phải

đến trước năm, mười phút mới phải! Văn Châu lại hậm hực. Thật chả ra làm sao! Ai đời...

Một bóng người thành linh hiện ra trước cửa quán cắt đứt ý nghĩ trong đầu Văn Châu. Trạc tuổi Tiểu Long và Quý ròm, tóc tai bù xù, ăn mặc xuềnh xoàng, tay cầm một cuộn băng video, ông mãnh vừa bước vào đã đứng chôn chân trước cửa, dáo dác nhìn quanh.

Rái Cá chắc là tay này rồi! Văn Châu nghĩ thầm và tò mò nheo mắt quan sát đối phương.

Rái Cá nhìn thấy Văn Châu nhưng chỉ nhoáng một cái, nó đã đưa mắt đi chỗ khác. Ý chừng Rái Cá không nghĩ Văn Châu là người nó muốn tìm.

Sau một thoáng phân vân, Rái Cá bước lại chiếc bàn trống cạnh Văn Châu, ngập ngừng ngồi xuống.

Rái Cá không nhận ra mình! Văn Châu cảm thấy khoái chí với ý nghĩ đó. Chẳng vội vàng xưng danh tánh, nó cứ ngồi múc từng muỗng kem nhấm nháp để tay Rái Cá không biết lịch sự này chờ dài cổ chơi.

Quả nhiên, Rái Cá sốt ruột thấy rõ. Nó kêu một ly kem nhưng ăn một cách hờ hững. Và cũng như Văn Châu lúc nãy, mắt nó cứ dán chặt lấy cửa ra vào.

Nhưng khác với Văn Châu, Rái Cá không đeo đồng hồ nơi tay. Ngồi nhấp nhồm một hồi, nó nhìn quanh và nghiêng người về phía Văn Châu, rụt rè gọi khẽ:

- Ông bạn gì đó ơi! Ông bạn có thể xem giúp tôi mấy giờ rồi được không?

Câu hỏi của Rái Cá làm Văn Châu sững sờ. Chết thật, nó tưởng mình là con trai!

- Ba giờ bốn mươi! - Văn Châu liếc đồng hồ, nó đáp mà miệng méo xẹo.

- Cảm ơn.

Rái Cá nói và lại quay mặt nhìn ra đường. Nhưng Văn Châu dường như không nghe thấy lời cảm ơn của đối phương. Bỗng nhiên rơi vào một tình huống trớ trêu, nó hoang mang không biết phải làm gì. Khi Rái Cá vừa bước vào quán, nếu nó niềm nở tự giới thiệu ngay thì có lẽ sự hiểu

lầm đã không xảy ra. Nhưng nó đã lờ đi. Nó muốn phạt Rái Cá cái tội đến trễ. Nó muốn Rái Cá thấp thỏm chơi. Nó muốn chờ đến phút chót, tức là đến lúc Rái Cá mất hết kiên nhẫn và nhả nhó đứng dậy định bỏ về, nó sẽ toét miệng cười và thú nhận mình chính là Se Sẻ.

Nhưng rốt cuộc, thực tế không diễn ra đúng theo kịch bản trong đầu nó. Thực tế diễn ra oái ăm hơn nhiều. Rái Cá tưởng nó là con trai, hết như bọn Quý ròm trước đây. Cách đây hơn một tuần, lúc lần đầu tiên trò chuyện với Rái Cá trên mạng, nó từng hách xì xằng tuyên bố "Tôi cùng phái với chị bạn đấy!", nhưng khi gặp nó, Rái Cá lại tưởng nó "cùng phái với anh mình", thế mới khỗ!

Trong khi Văn Châu đang nghĩ ngợi miên man, Rái Cá lại quay qua:

- Ông bạn này!

Lần này hai chữ "ông bạn" không khiến Văn Châu sững sờ nữa, mà làm nó nổi quạu. Nó cộc lốc:

- Gì?

Rái Cá vẫn vô tình:

- Ông bạn ngồi đây lâu chưa?

Cặp lông mày Văn Châu mỗi lúc một nhăn tít. Nó biết đến nước này thì nó không thể nào xưng mình là Se Sẻ được nữa. Nó sầm mặt thở hắt ra:

- Mày muốn hỏi gì tao thì hỏi đại đi, tao ngồi đây lâu rồi! Mày đừng có kêu ông bạn này ông bạn nọ nghe kiểu cách quá!

Thái độ bực dọc của Văn Châu khiến Rái Cá bất giác thộn mặt. Nó không hiểu tại sao "ông bạn" không quen biết này lại gắt gỏng một cách vô cớ như thế, lại chỉ vì lỗi xưng hô lịch sự của nó! Rái Cá ngẩn ngơ một thoáng rồi tặc tặc lưỡi:

- Thôi được! Thế này giờ mày có thấy con nhỏ nào ngồi một mình ở trong quán này không?

- Thấy.

Rái Cá hồi hộp:

- Thấy hả? Thế con nhỏ đó khoảng mấy tuổi?

- Khoảng mười ba hay mười bốn tuổi gì đó!

Rái cá hỏi dồn, người nó nhấp nhồm như muốn đứng lên khỏi ghế:

- Thế nó đâu rồi?

- Nó đi rồi! - Văn Châu thản nhiên - Trước khi mày vào khoảng năm phút, con nhỏ đó đã đi ra.

- Thế thì chết tao rồi! - Rái Cá vò đầu.

Văn Châu cười khẩy:

- Tao thấy mày đang sống nhăn mà!

- Mày đừng có trêu tao! - Rái Cá rên rỉ.

Văn Châu nheo mắt nhìn đối phương:

- Mày có hẹn với con nhỏ đó à?

- Ủ.

- Thế sao mày không tới sớm?

Rái Cá nhăn nhó:

- Tao ra khỏi nhà từ sớm. Nhưng dọc đường xe tao bất ngờ thùng lốp, phải vá mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Văn Châu bấu môi:

- Nói phét! Chả ai lại vá xa hơn nửa tiếng đồng hồ cả!

Rái Cá quệt mồ hôi trán:

- Xe tao bị thùng tới năm, sáu lỗ lặn.

Văn Châu cười mũi:

- Nghĩa là bị năm, sáu cây đinh đâm cùng lúc?

Phót lờ sự chế nhạo trong câu hỏi của đối phương, Rái Cá thở đánh thượt:

- Chả cái gì đâm cả. Xe tao bị xì lỗ mọt. Ruột xe tã quá rồi, nhưng tao chưa có tiền thay.

Lời giải thích thật thà của Rái Cá khiến Văn Châu bất giác cảm thấy lòng dịu lại. Nó chẳng muốn trêu chọc đối phương nữa.

- Thì ra vậy! - Văn Châu gật gù cảm khái - Nếu vậy con nhỏ đó chắc chả trách mày đâu!

Rái Cá nhìn Văn Châu ngập ngừng hỏi:

- Mày thấy con nhỏ đó thế nào?

- Thế nào là thế nào?

Rái Cá bối rối chép miệng:

- Nghĩa là tao muốn hỏi hình dáng nó ấy mà!

- Thế mày chưa gặp con nhỏ đó bao giờ sao?

- Chưa.

- Lạ thật đấy! - Văn Châu nhún vai, rồi nó nhìn lên trần nhà, hắng giọng

- Hình dáng con nhỏ đó hả? Để tao nhớ xem!

Văn Châu tìm cách kéo dài thời gian bằng cách "nhớ xem" lâu thật lâu. Chả biết phải mô tả con nhỏ tưởng tượng đó như thế nào, mày nó cứ nhần tít.

Rái Cá ngóc cổ đợi cả buổi, vẫn chẳng thấy đối phương nhếch mép, liền sốt ruột hỏi dò:

- Thế nào? Bộ gương mặt nó khó nhớ lắm hả?

- Ủ, khó nhớ lắm!

Văn Châu lúng túng tặc lưỡi. Đang loay hoay chưa biết phải làm sao, sức nhớ đến nhỏ Hạnh, nó bật reo lên:

- A, tao nhớ ra rồi! Con nhỏ đó tóc ngắn, nước da trắng trẻo, có mang cặp kính cận, trông rất thông minh...

Văn Châu hăm hở tuông một tràng. Tả con nhỏ vô hình kia thì khó, chứ

tả nhỏ Hạnh thì Văn Châu thừa sức thao thao đến tối.

Văn Châu vừa ngoác miệng vung vít vừa liếc chừng Rái Cá. Thấy đôi phương chăm chú nghệt mặt nghe, nó nổi hứng ba hoa:

- Con nhỏ đó học rất giỏi. Thường ngày nó rất mê món bò viên...

- Mà mới gặp nó có chút xíu làm sao biết rành nó quá vậy?

Rái Cá bất thần vọt miệng hỏi khiến Văn Châu đâm luống cuống:

- Tại sao hả? Tại vì... khi nãy hai đứa tao ngồi trò chuyện với nhau! - Văn Châu lật đật chống chế, ngạc nhiên thấy mình nhiễm cái tật dóc tổ của Quý ròm không biết tự hồi nào - Con nhỏ đó nó khoe với tao là năm vừa rồi nó đứng hạng nhất trong lớp, lại được xếp loại học sinh xuất sắc toàn trường. Rồi nó rủ tao đi ăn hủ tiếu bò viên nhưng tao từ chối...

Thấy Văn Châu giải thích có đầu có đuôi, lại không hề vấp vấp một mảy, Rái Cá thôi ngừng vực. Nó nhìn Văn Châu, khẽ thở dài:

- Thế mà có hỏi nhà nó ở đâu không?

- Không! - Văn Châu lắc đầu - Tao là... con trai, ai lại mở miệng đi hỏi nhà con gái!

- Ờ há!

Rái Cá gục gặc đầu, vẻ hiểu biết. Rồi nó đưa tay mân mê cuộn băng video để trước mặt, áy náy nói:

- Thế này thì chẳng biết đến chừng nào tao mới đưa cuộn băng này cho con nhỏ đó được.

- Cuộn băng gì vậy? - Văn Châu vờ hỏi.

- Đây là cuộn băng về những bàn thắng của Owen!

- A, Michael Owen của Liverpool phải không? - Văn Châu reo lên, giọng mừng rỡ.

Rái Cá tròn xoe mắt, giọng nó cũng mừng không kém:

- Ủa, mà cũng biết Owen sao?

- Sao lại không biết! - Văn Châu huơ tay - Owen là thần tượng của tao mà! Ở đội Liverpool, tao còn thích cả Paul Ince và McManaman nữa!

-Ồ, tuyệt quá! - Cặp mắt Rái Cá long lanh - Thì ra mày, tao và cả con nhỏ đó đều thích đội Liverpool. Tụi tao còn thích đội Arsenal của Overmars nữa!

Văn Châu hào hứng:

- Đội Arsenal của Overmars và Dennis Bergkamp ai mà chẳng thích! Tao còn thích cả đội Real Madrid của Roberto Carlos nữa cơ

Rái Cá đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nó cười sung sướng:

- Hay thật đ! Tao và con nhỏ kia cũng đều thích Real Madrid. Thích cả Roberto Carlos lẫn Mijatovic lẫn Raul Gonzalez! Lạ ghê!

Văn Châu toét miệng cười:

-Ừ, lạ thật đấy! Tự nhiên tụi mình giống nhau quá xá!

Rái Cá bắt được Văn Châu như bắt được vàng. Nổi buồn vì lỡ hẹn với Se Sẻ thoáng chốc đã nguôi ngoai quá nửa. Nó cầm cuộn băng video đưa cho Văn Châu, hào phóng:

- Mày cầm cuộn băng này về coi đi!

Văn Châu liếm môi:

- Thế còn con nhỏ gì gì đó?

- Con nhỏ Se Sẻ! - Rái Cá đỡ lời - Nhưng Se Sẻ chỉ là biệt danh. Còn tên thật của nó là gì tao cũng chả biết.

- Thế mày không cho nó mượn cuộn băng này nữa à?

- Tất nhiên là tao sẽ cho nó mượn! - Rái Cá nhìn ra đường, cắn môi đáp - Nhưng hiện nay tao không biết nó ở đâu, mày cứ cầm về coi trước đi.

Văn Châu cầm lấy cuộn băng, mặt nó thoáng phân vân:

- Rồi làm sao tao trả cho mày?

Rái Cá khoát tay:

- Chiều chủ nhật tuần sau, mày cứ mang đến đây. Tao sẽ đợi mày, cũng vào giờ này. Tao sẽ rủ cả con nhỏ Se Sẻ đến nữa:

Văn Châu mỉm cười:

- Ủ, tao cũng muốn gặp lại con nhỏ đó ghê!

Khi Rái Cá kêu chủ quán tính tiền, Văn Châu giành trả:

- Bữa nay để tao đãi mày!

- Không, để tao đãi mày.

- Tao đãi! - Văn Châu khẳng khẳng, vừa nói nó vừa nhanh nhẹn cho tay vào túi - Mày để tiền thay cái ruột xe đi, kéo chủ nhật tới mày lại đến trễ nữa!

- Thôi được! - Rái Cá gật đầu, rồi sực nhớ ra một chuyện, nó chớp mắt nhìn người bạn mới, giọng ngượng ngập - À, nãy giờ tao quên hỏi tên mày?

- Tao tên Văn Châu. Thế còn mày?

- Tên tao là Lam Trường.

Văn Châu cười hì hì:

- Tên mày giống tên ca sĩ ghê!

CHƯƠNG 4/10

Cuộn băng về những bàn thắng của Owen khiến Văn Châu thích mê toi. Mê nhất vẫn là bàn thắng độc diễn của Owen vào lưới đội Argentina ở France 98. Nó xem đi xem lại đến bốn, năm lần.

Văn Châu thích cuộn băng đến nỗi khi gặp lại Rái cá, bây giờ là Lam Trường, trên mạng, nó hỉ hửng khoe ngay:

- Cuộn băng về những bàn thắng của Owen hay quá há?
- Bạn đừng chọc quê tôi!
- Chọc quê gì đâu! Tôi nói thật đó. Hai hôm nay tôi xem đi xem lại cả chục lần.
- Thôi mà, đâu phải tôi thất hứa. Tại bữa đó bạn bỏ về sớm chứ bộ!

Câu đối đáp đầu tiên, Văn Châu không để ý. Nhưng khi Lam Trường viết tới câu thứ hai thì Văn Châu bỗng ngó người ra. Đang cao hứng, nó quên phắt mất hiện giờ nó đang là Se Sẻ. Nó quên phắt Se Sẻ chưa từng gặp Lam Trường, chưa từng cầm cuộn băng về những bàn thắng của Owen trong tay. Hú vía! Văn Châu áp tay lên ngực. May mà Lam Trường tưởng mình đang chọc quê nó!

- Không phải tại tôi bỏ về sớm, mà tại bạn đến trễ! - Văn Châu lấp liếm bằng cách vờ trách cứ.
- Hôm đó xe tôi bị hư.
- Khó tin quá!
- Bạn không tin thì tôi đành chịu. A, tôi có một người làm chứng.
- Người làm chứng? Ai vậy?
- Một người bạn mới quen. Người bạn này tên là Văn Châu. Anh ta bảo hôm chủ nhật vừa rồi, anh ta có trò chuyện với bạn ở trong quán kem. Anh ta còn bảo bạn rủ anh ta đi ăn hủ tiếu bò viên nhưng anh ta không

đi.

Văn Châu mỉm cười:

- A, tôi nhớ rồi. Bộ bạn quen anh chàng này hả?
- Trước đó thì không quen.
- Anh ta có nói gì về tôi nữa không?
- À, à, không!

Văn Châu tinh quái:

- Anh ta không mô tả hình dáng của tôi cho bạn biết à?
- Không, không! Anh ta chẳng nói gì về chuyện đó cả!
- Thế bạn không hỏi sao?
- Ờ, không! Thoạt đầu tôi định hỏi nhưng rồi tôi thấy ngại thế nào!

Dốc tở! Văn Châu cười thầm. Nhưng nó không chất vấn tiếp. Nó biết nếu nó cứ hỏi mãi về chuyện đó, rất có thể sẽ khiến Lam Trường nghi ngờ.

- Thế chiều nay tôi có thể đến quán kem Không Có Gió để mượn cuộn băng về Owen không? - Văn Châu lại nghĩ ra cách chọc ghẹo mới. Khi gõ tay lên bàn phím, nó bật cười khi hình dung ra vẻ khó xử của đối phương.

- Chiều nay thì không được.
- Sao thế? Thật ra thì bạn không có cuộn băng đó phải không?
- Không phải thế! Có thì vẫn có. Nhưng chủ nhật vừa rồi không gặp bạn, tôi đã cho anh chàng Văn Châu kia mượn rồi.

Rồi như sợ Se Sẻ trách cứ mình, Lam Trường vội vã "thuyết minh" thêm:

- Anh chàng Văn Châu này hay lắm. Anh ta cũng là một ủng hộ viên cuồng nhiệt của Liverpool, Arsenal và Real Madrid đấy! Y hết bộn mình vậy!

Nghe Lam Trường hăng hái quảng cáo về người bạn mới, Văn Châu tức

cười quá xá:

- Ồ, thật vậy sao?

Sự ngạc nhiên thích thú của Văn Châu khiến Lam Trường mừng rơn:

- Thì thật chứ sao! Chính vì thế tôi mới cho anh ta mượn cuộn băng kia!

- Bây giờ thì tôi hiểu rồi.

- Bạn không còn trách tôi nữa chứ?

- Ờ, không trách nữa.

Lần này ngần ngừ đến vài phút, Lam Trường mới mở miệng, à quên, mới viết tiếp:

- Bạn Se Sẻ nè!

- Gì thế?

- Chủ nhật này tôi và Văn Châu sẽ lại gặp nhau ở quán kem Không Có Gió.

- Ờ.

- Anh ta đem trả tôi cuộn băng về Owen.

- Ờ.

- Bạn tới đó được không?

- Tới quán kem bữa trước hờ?

- Ờ.

- Để ngồi chờ dài cổ rồi ra về hờ?

- Sao bạn giận dai thế! Hôm trước tôi bị hư xe kia mà!

- Thế chủ nhật này bạn lại hư xe nữa thì sao?

- Nếu hư xe nữa tôi sẽ đi xích lô tới quán.

- Chà, quyết tâm ghê nhỉ?

- Tôi phải chuộc lại cái tội đến trễ bữa trước. Tôi phải đưa cuộn băng video cho bạn. Tôi cũng muốn giới thiệu bạn với Văn Châu.

-Tôi đã gặp anh ta rồi. Gặp trước bạn nữa cơ!

- Nhưng lúc đó bạn chưa biết anh ta cũng thích bóng đá như tụi mình.

- Tôi cũng không rõ chủ nhật này tôi có tới đó được không.

- Bạn cố đi!

- Ừ, tôi sẽ cố. Thôi, chào nhé!

- Chào. Tôi và Văn Châu sẽ đợi bạn đấy!

Tất nhiên đó chủ nhật đó Lam Trường và Văn Châu ngồi chờ cả tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy Se Sẻ xuất hiện.

Văn Châu nheo mắt nhìn Lam Trường:

- Con nhỏ đó hứa cuội quá!

- Không phải đâu! - Lam Trường bênh Se Sẻ - Se Sẻ bảo là nó sẽ cố nhưng nó không hứa chắc. Có thể là nó bận.

Văn Châu chìa cuộn băng video:

- Thôi, mày cầm về đi!

Lam Trường lắc đầu:

- Mày giữ giùm tao đi!

- Sao thế? - Văn Châu trố mắt - Mày cầm lấy để mai một đưa cho con nhỏ Se Sẻ chứ?

Lam Trường nhăn nhó:

- Nhưng hôm nay tao phải đi công chuyện, không thể cầm theo cuộn băng này được.

- Lạ thật! - Văn Châu càng ngạc nhiên - Công chuyện gì mà ghê thế?

Lam Trường mỉm cười:

- Thật ra thì chả có gì ghê gớm đâu. Tao chỉ bận đi đá bóng thôi. Đi đá

bóng mà cầm theo cuộn băng này, tội bạn sẽ thó mất.

Vừa nghe tới hai chữ đá bóng, Văn Châu đã nghe máu chảy rần rật trong người:

- Mà đá bóng ở đâu thế?
- Ở trước nhà thờ Ngã Sáu.
- Tao biết chỗ đó. Chỗ đó có một bãi cỏ.
- Ừ, chủ nhật nào tội tao cũng ôm bóng ra đó chơi.

Văn Châu tò mò:

- Tội tao là những ai?
- Tao và bọn nhóc trong xóm.
- Thế tội mà đá với ai?

Lam Trường nhún vai:

- Đá với bất cứ ai muốn đá. Tội tao đá độ. Cứ mỗi bàn thắng là hai chục ngàn.

Lần đầu tiên Văn Châu nghe tới từ đá độ. Nó là chuyên gia lang thang ngoài bãi bóng, nhưng trước nay nó chỉ đá chơi cho vui, đá vì ham thích, cũng giống như bọn Tiểu Long, Quý ròm vậy. Cũng có lúc bọn nó cao hứng giao hẹn bên nào thua phải bao cả hai phe uống trà đá. Nhưng cũng chỉ đến thế thôi. Nó chưa đá ăn tiền bao giờ. Nó không nghĩ chuyện đá bóng lại liên quan đến tiền bạc.

- Như thế là đánh bạc! - Văn Châu nhìn Lam Trường, nheo mắt nói.

Lam Trường tặc tặc lưỡi:

- Tao cũng chả rõ như thế có phải là đánh bạc hay không.

Văn Châu chép miệng:

- Bộ mà thích đá bóng ăn tiền lắm hử?
- Tao cũng chả thích! - Lam Trường nhún vai - Nhưng nói chung, tao cần tiền.

Văn Châu không nén được tò mò:

- Mà cần tiền làm gì?

- Tao phải làm rất nhiều thứ. Nhà tao nghèo, tao không muốn ba mẹ tao phải lo lắng cho tao.

- Nhà mày ở đâu?

Đôi mắt Lam Trường trở nên xa xăm:

- Nhà tao ở dưới quê. Ngoài tao ra ba mẹ tao còn phải nuôi ba đứa em tao nữa. Cực lắm.

- Thế mày lên thành phố từ bao giờ?

- Hơn một năm rồi. Tao ở với ông cậu! - Giọng Lam Trường chột trâm xuống - Cậu tao nuôi tao ăn học. Còn tao thì có nhiệm vụ kèm cho thằng con của cậu tao. Thằng nhóc mãi chơi, học rất tệ, toàn xếp hạng bốn mươi, năm mươi trong lớp...

Văn Châu lo lắng cho bạn:

- Và mày phải kèm làm sao cho nó lên hạng nhất, hạng nhì?

- Không! - Lam Trường mỉm cười - Nó được xếp hạng mười trở lên là cậu tao thoả mãn rồi.

Hoàn cảnh của người bạn mới khiến Văn Châu bất giác cảm thấy nao nao. Nó gật gù:

- Tao hiểu rồi. Cậu mày chắc cũng chẳng dư dả fgi nên chắc ít khi cho mày tiền.

- Ủ. Tao phải tự lo tiền mua tập vở, mĩa một phải mua sách tham khảo, tài liệu ôn thi nữa. Năm nay là năm cuối cấp nên tao lo lắm.

Lam Trường làm Văn Châu ngạc nhiên quá đỗi. Hôm trước trò chuyện trên mạng, Lam Trường bảo năm nay nó lên lớp mười, còn vỗ ngực khoe khoang là học hơn Se Sẻ một lớp, sao bây giờ nó bảo là nó đang học năm cuối cấp. Chẳng lẽ năm nay Lam Trường học lớp mười hai?

Văn Châu nhìn Lam Trường bằng ánh mắt ngỡ ngàng:

- Nam nay mày lên lớp mười hai à?

- Mười hai đâu mà mười hai! - Lam Trường cười hì hì - Hết hè này, tao mới lên lớp chín thôi.

Thú nhận của Lam Trường khiến Văn Châu nhìn sững đối phương, bụng không ngờ cái tay Lam Trường này lại "tổ sư nói dốt" như vậy.

- Làm gì mà nhìn tao chăm chăm thế? Bộ mày không tin tao học lớp chín à?

- Có gì đâu mà không tin! - Văn Châu cười méo xẹo - Tao chỉ ngạc nhiên là chưa nhập học mà mày đã lo kiếm tiền mua tài liệu ôn thi thôi!

- À, hiện nay tao kiếm tiền là để thuê máy vi tính...

- Thuê máy vi tính? - Văn Châu nhướn mắt - Là sao?

Lam Trường khụt khịt mũi:

- Năm ngoái tao thi rớt môn tin học. Điểm lý thuyết tao được 8, nhưng điểm thực hành tao chỉ có 4. Đây tuy là môn phụ nhưng nếu năm nay tao lại rớt nữa, đến lúc thi tốt nghiệp tao sẽ chẳng được cộng thêm điểm nào...

- Tao hiểu rồi! - Văn Châu gật đầu, vẻ thông cảm - Chính vì vậy mà mày quyết tâm thuê máy để thực tập?

- Ủ! - Lam Trường chớp mắt - Tao cũng khoái vào máy để chơi games và tán gẫu nữa. Không hiểu sao tao rất mê môn tin học, nhưng tao lại không có máy như những đứa khác. Chui vào các quán cà phê vi tính thì không đủ tiền. Người ta nối trực tiếp vào internet, giá đắt lắm! Vào những chỗ này phải trả tối thiểu bốn trăm đồng một phút, thuê một tiếng đồng hồ mất đứt hai mươi bốn ngàn.

Văn Châu chớp mắt:

- Thế mày thuê máy ở đâu?

- Nhà thằng bạn tao. Máy nó chỉ nối mạng trong nước nên giá cho thuê rất rẻ. Một tiếng đồng hồ chỉ có tám ngàn à.

- Thì ra thế!

Văn Châu gục gặc đầu. Bây giờ thì nó hiểu tại sao có những lần Lam Trường thoát ra khỏi mạng một cách đột ngột, những lúc đó chắc là tới giờ Lam Trường phải trả máy. Thưa nó gọi hôm trước, Lam Trường không nhận được hẳn là do chủ máy hoặc khách thuê nào đó xoá nhầm.

Lam Trường không hiểu ý nghĩa trong câu buột miệng của Văn Châu. Thấy Văn Châu gật đầu, nó gật đầu theo:

- Thì vậy chứ sao. Nếu không cần tiền thuê máy, chiều nay tao đi chơi với mày, khỏi cần tới nhà thờ Ngã Sáu làm gì.

Văn Châu nheo mắt:

- Nhưng chắc gì chiều nay mày sẽ kiếm được tiền. Nhỡ tụi mày đá thua thì sao?

- Tao cũng không biết nữa! - Lam Trường thở dài - Tụi tao đá có lúc thắng có lúc thua...

- Lát nữa tao sẽ đi với mày!

Lời tuyên bố bất ngờ của Văn Châu khiến Lam Trường ngẩn ra:

- Mày nói thật đấy hở?

- Nói thật.

- Thế thì hay quá! - Lam Trường reo lên sung sướng - Có mày ngồi giữ đồ giùm, tao sẽ yên tâm trở tài...

- Tao tới đó không phải để giữ đồ cho tụi mày đâu! - Văn Châu mỉm cười cấy ngang - Tao sẽ vào đá phụ!

- Cái gì? - Lam Trường tròn xoe mắt - Mày vào đá?

- Đúng vậy! - Văn Châu thu nụ cười, mặt nó thoát nghiêm nghị - Tao sẽ cho các đội bóng kia vào lưới lượm banh mệt nghỉ. Và mày tha hồ kiếm tiền thuê máy vì tính...

Nghe cái giọng chắc ăn như bắt cua trong giỏ của người bạn mới, Lam Trường không khỏi cười thầm.

Văn Châu phớt lờ ánh mắt ngờ vực của Lam Trường, thản nhiên tiếp:

- Tụi mình đi đi! Tới đó rồi mày sẽ biết!

CHƯƠNG 5/10

Trước nhà thờ Ngã Sáu có một bãi cỏ hình tam giác. Đó là nơi chiều chiều các đội bóng nhóc tí thường ôm bóng ra quần thảo mãi đến tận tối mịt. Khi Văn Châu và Lam Trường lọc cọc đạp xe tới, đã có hai đội bóng đang tranh tài cao thấp, tiếng hò reo vang động một góc đường.

Ngồi châu rìa chung quanh vừa làm khán giả vừa chờ tới lượt mình là các ông nhóc trạc tuổi Văn Châu.

Khi thấy Lam Trường xuất hiện, ba bốn ông nhóc reo lên:

- A, Lam Trường tới rồi!

Lam Trường dựng xe sát bãi cỏ, nhướn mắt hỏi:

- Sắp tới lượt mình chưa?

- Sắp rồi! - Một ông nhóc đáp, giọng tiếc hùi hụi - Lẽ ra tụi mình đá trận vừa rồi, nhưng may tới trễ đành phải nhường cho tụi xe đẩy chợ Bình Tây đá trước!

Văn Châu xuống xe, cùng Lam Trường vào ngồi nhập bọn với lũ nhóc.

Lam Trường chỉ Văn Châu, giới thiệu:

- Bạn tao đó!

Rồi Lam Trường nheo nheo mắt, quảng cáo với vẻ pha trò:

- Nó đá bóng hay lắm! Còn trên tài cả Owen nữa đó!

Văn Châu chưa kịp lên tiếng, ngoài bãi cỏ đã nhao nhao tiếng gọi:

- Tụi Cầu Kho vào đi!

Văn Châu ngó ra, thấy các cầu thủ đội Bình Tây đang lục tục rời sân, về mặt đưa nào đưa nấy buồn xo. Còn đội trưởng đội Bình Tây thì đang móc tiền chung độ ngay giữa sân cho đối thủ. Thì ra trận quyết đấu giữa đội chợ Bình Tây và đội chợ gạo Trần Chánh chiếu đã kết thua với tỉ số

3-1 nghiêng về phía các ông nhóc chợ gạo.

Đội trưởng đội Trần Chánh Chiêu vừa nhét tiền vô túi vừa ngoắt tụi Lam Trường:

- Tụi mày lẹ lên chứ! Làm gì như rùa bò vậy!

Lam Trường quay sang Văn Châu:

- Mày tạm ngồi ngoài một lát nhé! Khi nào tình hình không ổn, tao sẽ thay mày vào!

Nghe bạn nói vậy, dù không muốn, Văn Châu đành phải làm cái việc đáng chán nhất trên đời là vừa ngồi giữ xe cho đội Cầu Kho vừa dõi mắt hồi hộp theo dõi từng đường bóng của hai bên.

Lam Trường là tử quân của đội nhóc tì cầu Kho, và giống như vị trí của Tiểu Long ở đội khu phố 5, Lam Trường đá vai hậu vệ. So với Tiểu Long, Lam Trường xoay trở nhanh nhẹn hơn nhưng chơi không chắc chắn và an toàn bằng.

Mới vào trận được năm phút, đội Cầu Kho đã để thua một bàn lẳng xẹt. Văn Châu nhảy nhồm: Bỏ xừ rồi, như vậy là mất đứt hai chục ngàn!

Ở trên sân, Lam Trường có lẽ cũng lo lắng không kém. Chờ hoài không thấy hàng tiền đạo gỡ hòa, nó vung tay hò hét và sốt ruột băng lên.

Chỉ đợi có vậy, đội Trần Chánh Chiêu đột kích thẳng vào khoảng trống Lam Trường vừa để hở ở trung lộ, sốt sáng ghi thêm một bàn nữa.

Thua liên tiếp hai quả trong vòng mười phút, các ông nhóc Cầu Kho bắt đầu rối loạn. Đội hình xộc xệch hẳn, các cẳng chân chạy nháo nhào, chẳng cầu thủ nào buồn giữ vị trí ban đầu nữa.

Ngồi bên ngoài quan sát, Văn Châu bứt tai kêu trời như bộng. Nhưng rồi thấy kêu trời cũng chẳng ăn thua gì, nó đứng bật dậy đưa tay lên miệng làm loa, chồm vào sân, kêu lớn:

- Lùi về đi, Lam Trường ơi!

Nghe kêu Lam Trường ngoảnh ra. Thấy Văn Châu đang nhảy tung tung, từng bạn đòi vào đá, nó lật đật quay sang trọng tài xin thay người.

Ông nhóc bị thay ra thành lính, nhìn Văn Châu với vẻ mặt ngơ ngác:

- O, thằng này là...

Lam Trường nháy mắt với đồng bọn:

- Thằng này mới dọn về chung khu phố với tụi mình đó!

Rồi quay sang Văn Châu, nó hỏi nhỏ:

- Mà y quen đá ở vị trí nào?

- Tao đá tiền đạo.

Lam Trường tính dặn dò Văn Châu thêm vài câu nhưng chưa kịp mở miệng, đội Trần Chánh Chiêu đã giục:

- Lẹ lên tụi mày ơi!

Như hiểu ý bạn, Văn Châu gật đầu:

- Mày yên tâm đi! Tao biết phải làm gì!

Tất nhiên Lam Trường không rõ Văn Châu biết làm những gì. Nó thay người cốt để làm vui lòng Văn Châu chứ trong thâm tâm nó chẳng tin tưởng gì về tài nghệ của người bạn mới này.

Nhưng hóa ra Văn Châu làm được nhiều hơn là nó tưởng. Vừa vào sân được năm phút, Văn Châu đã ghi liền hai bàn. Lối vòn bóng diễm ảo như làm xiếc và tài ghi bàn chớp nhoáng của Văn Châu khiến cầu thủ của cả hai đội Cầu Kho và Trần Chánh Chiêu sững sờ.

Lam Trường như không tin vào mắt mình. Khi này nó đùa Văn Châu "đá bóng còn trên tài Owen", không ngờ Văn Châu đá bóng không thua gì Owen thật. Lam Trường chạy lại gần Văn Châu, mặt tươi roi rói:

- Tuyệt lắm, Văn Châu!

Các ông nhóc xe đẩy Bình Tây ngồi chầu rìa cũng không ngớt xuýt xoa:

- Trời đất, đội Cầu Kho moi đâu ra một thằng nhãi cừ khôi như vậy kìa!

- Chậc, nó đá còn hay hơn trung phong Sĩ Hoàng của đội tuyển quốc gia!

- Lát nữa đừng đội Cầu Kho, chắc tụi mình sạch túi!

Mặc những tiếng trầm trồ khen ngợi râm ran chung quanh, Văn Châu vẫn lạnh lùng và đều đặn ghi bàn. Năm cầu thủ đội Trần Chánh Chiêu lúc này đã rùng rùng kéo hết về phần sân nhà tất bật phòng thủ. Nhưng dù cắt cử tới hai hậu vệ to con truy cản Văn Châu ráo riết, đội Trần Chánh Chiêu vẫn bị thủng lưới thêm ba quả nữa trước khi ba mươi phút qui định cho trận đấu chấm dứt.

Khi móc tiền chung cho Lam Trường. Đội trưởng đội Trần Chánh Chiêu nhăn như bị:

- Thằng "quái kiệt" đó ở đâu ra vậy hờ mày?

Lam Trường hấp háy mắt:

- Nó ở kế nhà tao.

- Sao trước nay tao không thấy nó?

Lam Trường cười hì hì:

À, trước giờ nó bị chấn thương. Giống như Ronaldo vậy mà!

- Ronaldo cái mớ xì! - Đội trưởng đội Trần Chánh Chiêu bĩu môi, và nó đột ngột tuyên bố - Lần sau tụi tao không đá với tụi mày nữa đâu!

- O, thằng này lạ chưa! - Lam Trường há hốc miệng - Tự dưng sao lại...

- Chả tự dưng gì cả! Đội mày có "siêu sao quốc tế", bố ai đá cho lại!

- Thế...

Đội trưởng đội Trần Chánh chiếu vỗ vai Lam Trường, cắt ngang:

- Muốn tụi tao đá, tụi mày phải chấp tụi tao trước hai bàn!

Mặt Lam Trường thuôn ra:

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là trận đấu sẽ bắt đầu bằng tỉ số 2-0 nghiêng về phía tụi tao chứ là sao! Sau đó, tụi mày cố mà gỡ lại!

Trước đề nghị kỳ quặc của đối phương, Lam Trường chỉ biết bứt tai:

- Trời đất, vậy thì còn đấm đá cái quái gì nữa!

Lúc này các ông nhóc đội xe đẩy chợ Bình Tây đã ủa vào sân và xua tay rối rít:

- Đội Trần Chánh Chiêu ra ngoài hết đi! đã thua rồi mà còn lằng nhằng!

Đội trưởng đội Trần Chánh Chiêu nhìn Lam Trường, nhún vai buông thõng một câu trước khi bỏ đi:

- Tụi tụi mày! Nếu tụi mày không chấp, lần sau tụi tao sẽ không đá với đội Cầu Kho nữa!

Lam Trường chưa hết ngỡ ngác thì tiếng còi trọng tài đã ré lên và đội Bình Tây lập tức chạm bóng.

Lần này, đội Cầu Kho vẫn giữ nguyên đội hình vừa rồi.

Văn Châu được xung trận ngay từ đầu. Nhưng so với trận trước, hoạt động của nó gặp nhiều khó khăn hơn. Khi này, sự xuất hiện bất ngờ của nó khiến đội Trần Chánh Chiêu không trở tay kịp.

Với đội Bình Tây, tình thế diễn ra không giống như vậy. Sau khi ngồi ngoài theo dõi, các ông nhóc đội xe đẩy đã có đủ thì giờ để nghiên cứu lối đá của nó và nghĩ cách khống chế.

Luôn luôn có hai cầu thủ đội Bình Tây đeo chặt Văn Châu như hình với bóng. Thêm một cầu thủ thứ ba chòn vòn gần đó sẵn sàng can thiệp nếu đồng đội chẳng may để sinh đối phương.

Với chiến thuật vô hiệu hoá "siêu sao quốc tế" của đội Cầu Kho bằng cách "ba đánh một", các ông nhóc xe đẩy đã giữ được thế trận cân bằng. Trong suốt mười lăm phút, tỉ số là 1-1.

Đội Cầu Kho bắt đầu nóng ruột. Các hậu vệ vừa rục rịch bỏ chỗ dâng lên đã lập tức lãnh ngay một đòn phản công của đội Bình Tây vào khe hở giữa hàng phòng ngự. Chỉ cần một thoáng sơ sẩy, tỉ số đã là 2-1 nghiêng về phía các ông nhóc xe đẩy.

Chỉ đợi có vậy, các "bại tướng" Trần Chánh Chiêu ngồi ngoài ngoác miệng hò reo:

- Tuyệt lắm, Bình Tây!

- Cho đội Cầu Kho biết thế nào là lễ độ đi!
- Tặng thằng Lam Trường thêm vài trái nữa làm kỷ niệm!

Văn Châu hậm hực: Phải chi có "mũi tên vàng" Quý ròm ở đây! Nếu có thằng ròm cùng đá cặp, đối phương đừng hòng chơi trò "lấy đông đánh ít" với mình. Nhưng khổ nỗi hè này Quý ròm cứ nhất định nằm lì ở quê Tiểu Long, không chịu ló mặt về thành phố!

Tiếng trêu chọc rộ lên từng cặp của các cầu thủ đội Trần Chánh Chiếu khiến Văn Châu thấy đầu mình ong ong. Nó chạy lại gần Lam Trường:

- Bây giờ tao sẽ đá lùi về, hút theo ba đứa Bình Tây. Và mày ra hiệu cho phe mình xông lên ghi bàn. Riêng mày thì phải ở nhà phòng thủ, nhớ chưa?

Lam Trường gật đầu và làm theo răm rắp. Nó kín đáo rỉ tai đồng bọn.

Chiến thuật của Văn Châu nhanh chóng phát huy tác dụng. Văn Châu vừa đá vừa lùi dần về phần sân nhà. Ba ông nhóc Bình Tây được phân công kèm cặp Văn Châu không dám lơ là nhiệm vụ, cứ lẳng nhẳng bám theo đối thủ.

Trong thoáng mắt hàng ngự đội Bình Tây trống huơ trống hoắc. Và đội xung kích Cầu Kho lập tức tràn ngập. Tỉ số 2-2 được thiết lập để còn hơn lấy đồ trong túi.

Hai phút sau, đội bóng của Lam Trường nâng tỉ số lên 3-2, cũng với một tình huống tương tự.

Đội trưởng đội Bình Tây nổi cáu quát đồng bọn:

- Tụi mày đá đấm cái khi gì thế hả? Sao đua nhau chạy hết lên trên kia, không đưa nào giữ nhà hết vậy?

Các hậu vệ phân trần:

- Tụi tao phải kèm thằng "siêu sao"...
- Kệ nó! Không kèm nữa! Nó dụ tụi mình đó!

Tuân lệnh thủ lĩnh, các hậu vệ Bình Tây lùi về án ngữ quanh khung thành đội nhà, không bám Văn Châu nữa. Nhưng như vậy, các ông

nhóc xe đẩy lại rơi vô tình trạng nguy ngập mà đội Trần Chánh Chiêu vừa gặp phải.

Văn Châu được thả lỏng, lại mặc sức tung hoành. Trong vòng năm phút, bằng những pha dốc bóng thần sầu và các cú kết thúc chính xác, nó ghi liên tiếp hai bàn, nâng tỉ số trận đấu lên 5-2.

Đội Bình Tây hỗn loạn. Các hậu vệ hoang mang không biết nên bỏ về phía Văn Châu hay chặn các cầu thủ khác đang rình rập trước vùng cấm địa và lăm le tung các cú dứt điểm cận thành.

Trong khi các ông nhóc Bình Tây còn đang lưỡng lự, Văn châu đã kịp ghi thêm bàn thứ ba bằng một cú sút hiểm. Bóng chui qua nách thủ thành như tên bắn.

Ngoài rìa sân cỏ, tiếng hò reo của các cầu thủ Trần Chánh Chiêu tắt ngấm. Trong sân, các cầu thủ đội Bình Tây bắt đầu dùng tới cùi chỏ để ngăn chặn cuộc bắn phá dữ dội của đối phương.

Lúc cơ chân chuẩn bị nâng tỉ số lên 7-2, Văn Châu bất thần lãnh ngay một cú huých vào lưng, ngã sấp mặt xuống cỏ.

- Thẻ đỏ! Thẻ đỏ!

- Phạt đền! Phạt đền!

Các cầu thủ Cầu Kho nhao nhao.

Cùng lúc, tiếng còi trọng tài rít lên lạnh lạnh.

Các cầu thủ Bình Tây nháo nhác vây quanh trọng tài:

- Cái gì? Nó tự té chứ tại tao có đụng vào nó đâu!

- Bộ phạt đền thật hả?

Trọng tài toét miệng cười:

- Đâu có! Tao thôi hết giờ!

Các cầu thủ Cầu Kho mặt đỏ tới mang tai:

- Trọng tài ăn gian!

Lam Trường cúi xuống đỡ Văn Châu dậy, lo lắng hỏi:

- Đau không mày?

Văn Châu quai tay ra sau lưng rờ rẫm:

- Tao tưởng đập xương sống rồi!

Lam Trường ân cần:

- Mày vén áo lên tao xoa dầu giùm cho!

- Ý, đâu có được đâu! - Văn Châu giật bắn.

Lam Trường nhúu mày:

- Sao không được?

Văn Châu nói trớ:

- Lưng tao... ghê không hà!

- Ghê thì sao? Tao đâu có sợ ghê! - Lam Trường bật cười, rồi nó nheo mắt giục - Thôi, vén áo lên đi!

Văn Châu giữ chặt vạt áo:

- Ghê của tao đâu có thoa dầu bậy bạ được! Tao phải chạy về nhà xức loại thuốc trị ghê đặc biệt đây!

Nói xong, Văn Châu vù ra khỏi sân, phóc lên xe lạng lẽ chạy biến.

À, không phải lạng lẽ. Trước khi nhấn mạnh bàn đạp, nó không quên ngoái đầu dặn:

- Mày nhớ đem cuộn băng video về! Chủ nhật tuần sau gặp lại. Chào!

CHƯƠNG 6/10

Cái tiếng "chào" của Văn Châu trước khi vọt xe đi rất giống cái chữ "chào" của Se Sẻ trước khi rời khỏi mạng. Nhưng đang lúc bối rối, Lam Trường không nhận ra điều đó.

Nó mãi thần thờ nhìn theo người bạn mới, tự hỏi tại sao trên trái đất bao la này có một thằng lỏi đá bóng hay đến thế. Lam Trường đắm chìm trong băng khuâng một lúc lâu. Chỉ đến khi đội Bình Tây bước lại chung tiền và các ông nhóc đội Trần Chánh Chiêu nhao nhao giục nó ra khỏi sân, nó mới bừng tỉnh.

Lam Trường vừa bước ra bãi cỏ, các cầu thủ Cầu Kho đã bu lại:

- Tròi, mày kiếm đâu ra một thằng nhãi tuyệt vời thế?
- Nó mới dọn về gần nhà mày hả?
- Thằng đó mà đá trong đội tuyển U-14 quốc gia thì khán giả cứ gọi là chết mê!

Lam Trường nghe như có những làn gió thổi qua hồn. Nó cười sung sướng:

- Thằng đó là bạn thân tao đó!
- Thế từ nay nó đá cho đội mình hả?
- Tất nhiên rồi!
- Mãi mãi hả?
- Làm sao mãi mãi được! - Lam Trường cười khì - Rồi nó sẽ lớn, sẽ đi làm, còn lấy vợ đẻ con nữa chi! Nhưng chủ nhật tới nó sẽ tiếp tục đến đây đá chung với tụi mình.

Đang nói Lam Trường tặc tặc lưỡi:

- Nhưng tao vẫn thấy lo lo!

- Lo chuyện gì? - Các ông nhóc ngơ ngác.

- Đội Trần Chánh Chiêu bảo nếu có thằng Văn Châu trong đội hình, tụi mình phải chấp hai trái tụi nó mới chịu đá. Chắc chắn đội Bình Tây cũng sẽ đề nghị như vậy.

- Chơi luôn! - Một ông nhóc vung tay, hùng hổ - Có thằng bạn mày, chấp mười trái tao cũng chẳng ngại!

Bốn, năm cái miệng khác hăm dọa hòa theo:

- Đúng rồi đó! Tụi nó thích thì tụi mình chiều! Sợ quái gì!

Khí thế của đồng đội nhanh chóng xua tan sự lo lắng trong lòng người đội trưởng. Lam Trường nắm hai tay vào nhau, hùng hồn:

- Ủ, chấp luôn! Ông cóc sợ!

Khi tuyên bố oai hùng như vậy, Lam Trường như nhìn thấy những pha đi bóng điệu nghệ của Văn Châu chập chờn trong tâm trí, những pha đi bóng cứ nhớ lại là nó phục lẫn.

Lam Trường mang hình ảnh đó và mớ tiền thắng độ tới thẳng nhà thằng bạn thuê máy vi tính.

Nó cần phải kể cho Se Sẻ nghe về tài nghệ của người bạn mới. Người bạn mới không những mê Owen như tụi nó mà còn chơi bóng không thua gì Owen. Văn Châu là thần đồng bóng đá! Văn Châu là Owen của Việt Nam!

Lam Trường nôn nóng bật công tắc, nấn nóng vào mạng và nôn nóng mở hộp Users Online. Nó mừng rơn khi thấy tên SESE trong hộp. Nó không biết Văn Châu cố tình vào mạng ngồi đợi nó.

- Chào bạn Se Sẻ! - Lam Trường hối hả gõ lên bàn phím.

- Chào bạn Rái Cá!

- Hồi chiều tôi và Văn Châu chờ bạn quá trời!

- Chiều nay tôi bận nên không đến được. Xin lỗi nhé!

- Bạn không đến thật là tiếc!

- Có gì phải tiếc! Thế nào cũng có lúc tôi và bạn gặp nhau. Lúc đó tôi sẽ mượn cuộn video của bạn.
- Tôi không nói chuyện cuộn băng. Tôi nói tiếc là nói chuyện khác.
- Chuyện gì vậy?
- Chuyện về Văn Châu.
- Hôm trước bạn đã nói rồi. Văn Châu mê bóng đá như tôi và bạn. Và Văn Châu cũng hâm mộ các đội Liverpool, Arsenal và Real Madrid như tôi và bạn.
- Cũng không phải chuyên đó. Hôm nay tôi chứng kiến Văn Châu đá bóng. Anh ta đá bóng hay không tương tượng.
- Văn Châu đá bóng với ai vậy?
- Với tôi.
- Đá ở đâu?
- Ở bãi cỏ trước nhà thờ Ngã Sáu.
- Trời đất! - Văn Châu vờ ngạc nhiên - Bạn học lớp mười rồi mà còn chơi đá bóng ngoài đường?

Lam Trường không biết Văn Châu đã biết tổng mọi chuyện, bèn ba hoa:

- Ai bảo bạn là đá bóng ngoài đường? Tụi này đá với tụi mười một, mười hai để tranh giải vô địch mùa hè đấy!

Dóc ời là dóc! Văn Châu mỉm cười. Các ông mãnh Cầu Kho đá ăn tiền với tụi nhóc chợ Bình Tây và chợ Trần Chánh Chiếu mà dám huênh hoang là tranh giải mùa hè!

- Nhưng bạn mới quen Văn Châu cơ mà! - Văn Châu hỏi.
- Thì sao? - Lam Trường không hiểu.
- Như vậy Văn Châu đâu có học chung lớp với bạn. Tại sao anh ta lại đá trong đội của bạn được?

Câu hỏi oái ăm của Văn Châu khiến Lam Trường muốn khóc thét. Loay

hoay một hồi nó mới nghĩ ra câu trả lời:

- À, tuy là tranh giải toàn trường nhưng mỗi lớp được quyền bổ sung một cầu thủ bên ngoài.

Cách chống chế vụng về của Lam Trường khiến Văn Châu tức cười quá xá. Và nó lại vò vệt:

- Ờ há! Thế nếu vô địch thì được cái gì?

- Được thưởng một chiếc cúp bằng bạc.

Văn Châu ranh mãnh:

- Thế không có tiền à?

- Ai lại đá bóng vì tiền! - Lam Trường hùng hồn - Nếu được thưởng tiền, tụi này cũng chẳng nhận. Chỉ nhận cúp thôi!

Tuyên bố hách xì xằng của Lam Trường làm Văn Châu cười bò. Phải mất một phút nó mới trấn tĩnh và gõ tiếp được:

- Bạn khờ quá! Tiền mà không nhận! Có tiền bạn sẽ làm được khối việc.

Lam Trường tiếp tục ra oai:

- Nhưng hiện nay tôi không có việc gì phải cần đến tiền!

Văn Châu nháy mắt với màn hình:

- Thế bạn không cần mua máy vi tính à?

- Mua máy vi tính để làm gì? Chẳng phải tôi đang ngồi trước máy đây sao?

Câu hỏi vắn của Lam Trường khiến Văn Châu giật thót: Mình lơ đễnh quá! Se Sẻ đâu có biết Lam Trường phải đi thuê máy của bạn bè!

- À, không! Ý tôi muốn nói là bạn mua thêm một cái máy nữa ấy mà!

- Để làm gì?

- Một cái để học, một cái để chơi games.

- Ờ, không cần đâu! Một cái đủ rồi!

- À, bạn Rái Cá ơi! Sắp nhập học rồi, bạn đã mua sách giáo khoa đầy đủ

hết chưa vậy?

Lam Trường không biết Văn Châu đang tìm cách giảng bày, bèn nhanh nhẩu:

- Mua đủ rồi. Còn bạn?

- Tôi cũng thế! - Văn Châu đáp ngắn gọn, và quay trở lại đề tài cũ để trêu Lam Trường - Thế chương trình lớp mười có gì khó không vậy?

- Ờ, khó! Khó lắm!

- Khó lắm là sao?

- Là khó hơn chương trình lớp chín nhiều chứ là sao!

- Tôi chả hiểu gì cả! Chẳng hạn ở môn toán, lớp mười khác lớp chín cái gì?

Hết hè này, Lam Trường mới lên lớp chín. Nó chưa biết chương trình lớp chín ra sao, nói gì đến lớp mười. Vì vậy, bảo nó so sánh chương trình giữa hai lớp chẳng khác nào bảo nó so sánh các loại thiên thạch đang bay tít tắp ở đâu ở đâu trong vũ trụ.

- Tôi mới mua về nhưng chưa giờ ra coi! - Lâu thật lâu Lam Trường mới tìm ra cách gỡ bí - Nhưng chắc là khác nhau nhiều lắm!

Văn Châu định tiếp tục "làm khô" Lam Trường bằng cách bảo đối phương so sánh chương trình lớp chín với lớp tám nhưng thấy làm vậy lộ liễu quá, sợ Lam Trường nghi ngờ, nên cuối cùng nó lảng sang chuyện khác:

- À, khi nãy bạn bảo Văn Châu đá bóng hay lắm hử?

- Hay không thể tưởng tượng! - Thấy Văn Châu thôi truy chuyện bài vở, Lam Trường thở phào và nhanh chóng lấy lại hào hứng - Tôi chưa từng thấy cầu thủ nào trong đội tuyển quốc gia chơi hay như vậy!

Lời tán tụng của Lam Trường khiến Văn Châu khoái tít mắt. Nó làm bộ:

- Bạn nói quá! Làm gì có chuyện đó!

- Tôi không nói dóc đâu!

Thoạt đầu Lam Trường định khoe tài nghệ của Văn Châu bằng cách rủ Se Sẻ chủ nhật này đến xem tụi nó đá bóng, nhưng sức nhớ mình vừa ba hoa là đang tranh giải vô địch toàn trường nên rốt cuộc nó đành bấm bụng từ bỏ ý định đó.

Khổ nỗi, Lam Trường muốn phớt lờ nhưng Văn Châu lại không muốn buông tha:

- Thế chủ nhật này tôi đến nhé!

- Đến đâu?

- Đền nhà thờ Ngã Sáu để xem bạn và Văn Châu đá bóng chứ đến đâu!

Đề nghị của Văn Châu làm Lam Trường lúng túng quá xá:

- Không được đâu! Chủ nhật này không có trận đấu nào ở đó.

- Tiếc quá! Thế thì phải đợi hôm khác vậy!

- Ủ, hôm nào có đá bóng, tôi sẽ rủ bạn. Thôi, chào nhé!

Lam Trường "tạm biệt" một cách vội vã khiến Văn Châu phì cười:

- Chào!

Chủ nhật đó, Lam Trường đến quán kem Không Có Gió sớm hơn giờ hẹn mười lăm phút. Trong suốt nửa tiếng đồng hồ, nó ngồi nhấp nha nhấp nhồm, ăn liên tù tì ba ly kem, mắt luôn phấp phồng nhìn ra cửa.

Lam Trường không muốn Se Sẻ xuất hiện nhưng lại mong Văn Châu đến cháy ruột. Chưa bao giờ nó mong ngóng ai như thế.

- Ôi, sao mày đến trễ thế? Làm tao cứ tưởng mày gặp chuyện gì!

Văn Châu ngồi xuống ghế, nháy mắt:

- À, ruột xe của tao bị thủng năm, sáu lỗ!

- Thôi đi! - Lam Trường nhăn mặt - Tao hỏi thật mà mày lại đùa!

Văn Châu cười hì hì:

- Nói vậy chứ chẳng có chuyện gì đâu!

Rồi nó nhìn quanh:

- Sẻ Sẻ đâu?

- À, hôm nay nó không đến.

- Nó lại cho bọn mình leo cây nữa hử?

Lam Trường liếc môi:

- Hôm nay tao không có hẹn với nó.

- Sao thế? - Văn Châu ra vẻ ngạc nhiên - Mà mày không định cho nó mượn cuộn băng Owen nữa à?

- Không phải, nhưng tao sẽ đưa cho nó vào lúc khác! - Rồi sợ Văn Châu cứ hỏi tới hỏi lui về đề tài "học búa" này, Lam Trường vội vã giục - Mày ăn kem lẹ đi rồi tụi mình ra Ngã Sáu!

- Tao không ăn đâu! - Văn Châu lắc đầu, vừa nói nó vừa xoay mình bước ra cửa - Tụi mình đi ngay kẻo muộn!

Cũng như tuần trước, khi Văn Châu và Lam Trường tới nơi, đội Trần Chánh Chiêu và đội Bình Tây đang say sưa quần thảo. Cầu thủ hai phe vừa huỳnh huých đuổi bóng vừa la í ới vừa gắt nhau ngẫu xạ, ồn ào không thể tả.

Các ông nhóc Cầu Kho mặt nhăn như khi ăn ớt:

- Sao giờ này tụi mày mới tới?

Lam Trường cười khoả lấp:

- Ờ, tụi tao bị kẹt xe!

Một ông nhóc nói với vẻ nghiêm trọng:

- Mày và Văn Châu chuẩn bị tinh thần đi! Hôm nay tụi mình phải chấp tụi nó hai trái đấy!

Lam Trường chưa kịp đáp, Văn Châu đã hừ mũi:

- Chẳng việc gì phải lo! Tao sẽ san bằng tỉ số trong vòng mười phút đầu tiên!

Lam Trường chưa kịp đáp, Văn Châu đã hừ mũi:

- Chẳng việc gì phải lo! Tao sẽ san bằng tỉ số trong vòng mười phút đầu tiên!

Văn Châu tuyên bố có vẻ huênh hoang. Nhưng cuộc đụng độ với đội Trần Chánh Chiêu sau đó đã chứng minh là nó không nói dóc. Trên thực tế, Văn Châu không cần tới mười phút. Vừa vào trận được sáu phút, nó đã ghi liền hai quả giúp đội Cầu Kho cân bằng tỉ số 2-2 giữa tiếng reo hò hoan hỉ của đồng đội. Và đến cuối trận đấu, đội Cầu Kho đã đè bẹp đội Trần Chánh Chiêu với tỉ số chóng mặt 9-3.

Trần Chánh Chiêu ra, Bình Tây vào, tiếp tục làm nạn nhân đau khổ của Văn Châu. Trong một chiều hào hứng phô diễn tài nghệ sau khi được Lam Trường khen "chưa từng thấy cầu thủ nào trong đội tuyển quốc gia chơi hay như vậy", Văn Châu đã biến trận đấu thành một môn ảo thuật với những bàn ngoạn mục ở mọi tư thế.

Sự hưng khởi của Văn Châu khiến hậu quả mà các ông nhóc Bình Tây nhận lãnh còn thê thảm hơn các ông nhóc Trần Chánh Chiêu: bị đội Cầu Kho sút thủng lưới tới 11 lần, trong đó riêng Văn Châu ghi tới 8 quả. Tệ hơn nữa, trong suốt ba mươi phút bị đối phương quần toại tả, đội Bình Tây không thể ghi nổi một bàn danh dự.

Hôm đó, với mớ tiền rủng rỉnh trong túi, các ông nhóc Cầu Kho không ra về ngay như thường lệ mà hồ hởi kéo nhau vào quán giải khát để liên hoan mừng thắng lợi.

Và dĩ nhiên, trong buổi liên hoan rôm rả đó, người hùng Văn Châu được nâng bốc lên tận mây xanh bằng đủ thứ từ ngữ đẹp đẽ và kỳ quái nhất mà con người có thể nghĩ ra. Diego Maradona sau khi dẫn dắt đội Argentina giành chức vô địch chỉ được xưng tụng đến thế là cùng!

Nhưng người hùng Văn Châu chỉ hưởng vinh quang và cười đùa tí toét với đồng đội có một lúc thôi. Đến khi các ông nhóc cao hứng rủ nhau đến hồ bơi Lam Sơn để vẫy vùng dưới làn nước mát thì người hùng tái mét mặt, bịa ra một có vu vợ và vội vàng linh mất.

CHƯƠNG 7/10

Sau những trận thắng áp đảo đối thủ, các ông nhóc Cầu Kho những tưởng đời mình từ nay sẽ lên hương vi vút, thậm chí có đứa đã nghĩ đến chuyện mua ví để cất tiền cho chắc ăn. Nhưng "giấc mộng làm giàu" của Lam Trường và đồng đội bỗng chốc tan biến ngay tút xút.

Chiều chủ nhật sau, Văn Châu vừa thò đầu vào quán đã ngạc nhiên thấy Lam Trường mặt mày đang xụ xuống một đồng.

- Làm gì buồn thiu buồn thiu thế hở mày?

- Hổng biết rồi!

Lam Trường buông thõng một câu nảo ruột khiến Văn Châu ngẩn tò te:

- Cái gì hổng biết?

- Chuyện đá bóng ấy!

Văn Châu gãi tai:

- Bộ tội Bình Tây và tội Trần Chánh Chiếu không chịu đá với bọn mình nữa hả?

- Không phải! - Lam Trường lắc đầu, giọng xụi lơ - Bãi cỏ trước nhà thờ Ngã Sáu đã bị rào kín mất rồi. Người ta chuẩn bị trồng hoa ở đó.

- Thì kéo nhau đi đá chỗ khác.

- Dễ gì tìm được chỗ mới! - Lam Trường nhún vai - Hơn nữa tội Bình Tây và tội Trần Chánh Chiếu chỉ chịu đá loanh quanh ở quận Năm và quận Mười thôi!

Nói xong, Lam Trường lại ngồi thừ ra. Văn Châu cố nghĩ cách gỡ bí giúp bạn nhưng loay hoay mãi chẳng nảy được mẹo nào, đành thừ ra theo. Trông hai đứa lúc này chẳng khác nào hai con gà rù.

Một lát, Văn Châu lên tiếng xua tan sự im lặng:

- Mày đừng lo! Thế nào rồi tụi mình cũng sẽ tìm ra chỗ mà!

Lam Trường cười khở:

- Chuyện đá bóng thực ra không phải là chuyện quan trọng! Cái chính là tao đang cần tiền!

Văn Châu nhớ ra:

- À, mày cần tiền để thuê máy vi tính chứ gì?

- Ủ, con nhỏ Se Sẻ không biết là tao phải đi thuê máy để trò chuyện với nó. Tao lỡ khoe đó là máy riêng của tao. Thế mới kệt!

- Kệt chuyện gì?

- Tao sợ nó cao hứng gửi e-mail cho tao. Máy của thằng bạn tao là máy cho thuê, cả chục người sử dụng, gửi e-mail thế nào cũng mất. Gửi chừng vài lần, không thấy tao trả lời thế nào nó cũng biết tao đang chơi trò dỏc tổ.

Văn Châu cau mày:

- Nhưng tại sao mày không nói sự thật với nó?

- Tao cũng chả hiểu! - Lam Trường vò đầu, vể bút rút - Có lẽ tao sợ nó chê tao nghèo!

- Mày buồn cười thật đấy! - Văn Châu hừ mũi - Giàu nghèo thì quan trọng gì! Bạn bè chơi với nhau đâu phải vì chuyện đó!

- Ai chả biết vậy! - Lam Trường nhăn nhó - Nhưng tao vẫn thấy thế nào ấy! Không những thế, tao còn phịa là tao học lớp mười, trên nó một lớp!

- Chi vậy?

- Cho oai vậy thôi!

Văn Châu cố nhin cười:

- Thế con nhỏ Se Sẻ đó có nghi ngờ gì không?

- Không! - Lam Trường toét miệng cười - Nhưng tuần trước, suýt một chút nữa đã lộ bém hết chuyện. Tự dưng tao khai tao đã mua đủ sách

giáo khoa, thế là nó thắc mắc hỏi tao môn toán lớp mười và môn toán lớp chín khác nhau những gì.

Văn Châu nheo mắt:

- Thế mày trả lời sao?
- Tao bảo tao mới mua sách về chưa kịp xem qua nên không rõ!

Nói xong, Lam Trường cười hì hì:

- Mày thấy tao thông minh không?

Văn Châu cũng cười:

- Ủ, mày thông minh lắm! Trả lời khôn như thế, có thánh mới ngờ nổi!

Đột nhiên Lam Trường thở dài, nụ cười trên môi biến mất:

- Nhưng sắp tới đây thì chẳng biết thế nào. Tao không có tiền vào mạng, con nhỏ Se Sẻ chắc chờ tao mỏi mắt. Nó sẽ tưởng tao không còn ở thành phố. Có khi nó tưởng tao ngủm rồi cũng nên!

Giọng Lam Trường càng lúc càng buồn rười rượi:

- Tao còn phải xoay tiền để sắm quần áo nữa, sắp tới ngày nhập học rồi! Ôi, biết bao nhiêu là thứ đang chờ tao!
- Ủa, thế cậu mày không sắm quần áo cho mày sao? - Văn Châu ngo ngác hỏi.
- Lẽ ra thì cậu tao sắm! Nhưng nhà cậu tao chẳng dư dả gì, vì vậy cách đây mấy ngày tao mới bảo với cậu là tao có thể tự lo cái khoản quần áo được.

Lam Trường nhìn vào mắt bạn, cười gượng gạo:

- Tao cứ nghĩ với tài ghi bàn của mày, chẳng mấy chốc tao thừa sức sắm cả xe hơi nữa ấy chứ. Nào ngờ...
- Mày đừng lo! - Văn Châu gật gù - Tao sẽ giúp mày!
- Mày chả giúp được gì đâu! Bãi cỏ đã bị rào lại rồi...
- Ý tao không phải thế! - Văn Châu thò tay vào túi móc ra một xấp tiền.

Nó giúi vào tay bạn - Mày cầm tiền này mua quần áo đi. Bây giờ tao chỉ đem theo chừng này. Mai một tao sẽ đưa thêm...

Hành động đột ngột của Văn Châu khiến Lam Trường sững sốt. Nó quỳnh quít đẩy tay Văn Châu ra:

- Mày làm gì thế? Tự dưng lại đưa tiền cho tao!

- Sao lại tự nhiên! - Văn Châu tặc lưỡi - Chính vì tại tao mà mày mới nghĩ đến chuyện từ chối việc may sắm của cậu mày. Bây giờ tao phải có bốn phen...

- Bốn phen cái con khỉ! - Lam Trường "xì" một tiếng - Cất tiền vào đi, thẳng vô duyên!

Văn Châu trù trù:

- Thế...

- Chả "thế" gì cả! Mày cứ giữ tiền mà xài. Phần tao, tao sẽ có cách!

- Tao không cần tới số tiền này đâu! - Văn Châu tặc tặc lưỡi, rồi sợ Lam Trường vẫn khẳng khẳng từ chối, nó khoe - Ngày nào ba mẹ tao cũng cho tao tiền, nhưng tao lại chẳng biết mua gì!

- Kệ mày! - Lam Trường vẫn lắc đầu quầy quậy - Tao đã bảo không lấy là không lấy!

Rồi nó nhìn ra đường, giọng chột bâng khuâng:

- Con nhỏ Se Sẻ mà biết tao phải nhờ đến tiền của mày mới sắm được quần áo chắc nó coi thường tao lắm!

- Nó sẽ không nghĩ vậy đâu! - Văn Châu trấn an bạn.

- Nó sẽ nghĩ! - Lam Trường quả quyết.

Trước thái độ bướng bỉnh của bạn, Văn Châu chẳng biết làm gì hơn là thờ dài. Trong một thoáng, nó muốn thú nhận mình là Se Sẻ biết bao. Nó muốn chứng minh cho Lam Trường thấy là Lam Trường đã hiểu sai về Se Sẻ một cách khủng khiếp. Se Sẻ sống trong gia đình giàu có nhưng không hề coi khinh người nghèo. Quý rơm và nhỏ Hạnh, bạn thân của Se Sẻ, chẳng phải con nhà giàu. Còn Tiểu Long đích thị là con nhà nghèo

khó. Ba mẹ nó lúc nào cũng thiếu trước hụt sau. Thằng Nở con Xảo còn thê thảm hơn nữa, hết la cà đánh giày ở thành phố Hồ Chí Minh lại mò xuống Vũng Tàu bán báo và rao vé số. Vậy mà trước nay Se Sẻ vẫn kết thân. Cũng chính vì sự giao du đó mà Se Sẻ thường xuyên bị ba mẹ nhốt chặt trong nhà.

Những ý nghĩ cứ cồn lên trong đầu Văn Châu, sóng sánh như nước sắp tràn ra khỏi cốc. Văn Châu ngửa miệng quá xá. Nhưng rồi nó ghì lại được. Nó nói:

- Nhưng làm sao con nhỏ Se Sẻ đó biết được mà nghĩ với không nghĩ?
- Thôi, đừng bàn chuyện đó nữa! Lam Trường khịt khịt mũi - Dù sao tao cũng thấy việc may sấm bằng tiền của mày nó thế nào ấy!
- Thôi thì như thế này vậy! - Sau một thoáng nghĩ ngợi, Văn Châu chép miệng - Đây là tiền tao cho mày mượn, khi nào có tiền mày trả tao!
- Tao không mượn đâu. Chẳng khi nào tao có tiền cả.

Văn Châu nhìn chăm chăm vào mắt bạn:

- Mày sẽ đi làm thêm.
- Không dễ đâu! - Lam Trường rứt cổ - Tao đã thử đi kiếm rồi, nhưng công cốc.
- Tao sẽ tìm giùm mày.

Văn Châu mau mắn nói. Nó nhớ đến quán bún mắm dì thằng Bò Lục mới khai trương khoảng ba tháng nay dưới chân cầu Nhị Thiên Đường.

Dì của Bò Lục trước đó vẫn bán bao ny-lông ngoài chợ. Nhưng tiền thuê sạp mỗi ngày một lên giá, dì nó không kham nổi bèn bỏ về nhà mở quán ăn.

Nhà dì thằng Bò Lục tuy nhỏ, nhưng ở ngay mặt đường, lắm người qua lại nên quán bún ngày càng đông khách, đang phải kiếm thêm người phục vụ.

- Mày nói thật không đấy? - Lam Trường dòm Văn Châu lom lom, như để đánh giá mức độ thành thật trong câu nói của bạn.

Văn Châu mỉm cười:

- Dĩ nhiên là thật!

Lam Trường không rời mắt khỏi gương mặt bạn:

- Đó là việc gì vậy?

Văn Châu chớp mắt:

- Phục vụ trong quán ăn!

- Thế hả?

Lam Trường buông một câu gọn lỏn, mặt không giấu vẻ thất vọng. Nó tưởng Văn Châu kiếm cho nó một chỗ dạy kèm hoặc một công việc nào đó liên quan đến giấy tờ sổ sách. Ai ngờ Văn Châu giới thiệu nó đi làm "bồi bàn".

Biết Lam Trường ngại công việc bưng bê, Văn Châu liền hăng giọng nói thêm:

- Tao cũng đang làm ở đấy!

Quả nhiên, vừa nghe Văn Châu nói vậy, Lam Trường thay đổi hẳn thái độ. Mắt nó lập tức sáng lên:

- Ồ, hay quá! Vậy thì tao đi làm với mày cho có anh với em!

CHƯƠNG 8/10

Thoạt đầu, nghe Văn Châu xin vào phục vụ trong quán, dì thằng Bò Lục tưởng nó nói chơi. Dì thằng Bò Lục biết Văn Châu là con nhà khá giả, xưa nay nó vẫn giúp đỡ dì trong những lúc khó khăn. Vì vậy, nghe nó đòi đi làm, dì ngỡ nó pha trò. Đến khi thấy nó cứ khăng khăng, dì lại lấy làm kỳ quái. Rồi đến lúc nghe nó xin thêm cho một đứa bạn vào làm chung thì dì lại nghĩ chắc là nó đi làm cốt vui bạn vui bè. Có tài thánh dì mới biết đó là cách Văn Châu động viên Lam Trường. Nó muốn lấy chính mình ra để làm gương cho bạn.

Dì thằng Bò Lục không biết nhưng thằng Bò Lục biết. Lúc đầu Văn Châu định giấu cả Bò Lục nhưng rồi sợ thằng này ngứa mồm làm lộ bém hết bí mật nên nó đành phải tỉ tê kể cho Bò Lục rõ ngọn ngành mọi chuyện.

Lam Trường tới quán bún mắm của dì thằng Bò Lục theo địa chỉ Văn Châu ghi trên giấy.

Lam Trường ở quận Tám, mà cầu Nhị Thiên Đường lại nối liền quận Tám của nó với quận Năm của thằng Bò Lục nên nó không phải đi xa. Nó đổ dốc cầu, quẹo phải một quãng ngắn đã thấy ngay mảnh các-tông ghi hai chữ "Bún mắm" treo lơ lửng trên thân cây điệp trước nhà Bò Lục.

Lam Trường xuống xe nhưng không vào ngay. Nó đứng thập thò trước cổng, đảo mắt nhìn vào trong. Và nó nhận ngay ra Văn Châu.

Văn Châu đang len lỏi giữa các dãy bàn, lượn lờ trước mặt khách vừa hỏi han vừa gặt đầu lia lịa.

Văn Châu không thấy Lam Trường. Chỉ đến khi một thằng nhãi chạy bàn khác thấy khách lấp ló như muốn vào, liền bước ra đón đả:

- Dạ, mời anh vào! Trong nhà còn rộng lắm!

Thì Văn Châu mới ngoảnh cổ ngó ra.

- Ê, không phải khách ăn đâu! - Văn Châu lật đật chạy ra đón bạn, tay

xua xua về phía thằng nhóc chạy bàn - "Nhân viên" mới của "công ty" đấy!

Vừa cười hì hì Văn Châu vừa cầm tay Lam Trường kéo tuột vào trong sân.

Đội Lam Trường dựng xe vào vách, nó hồi hả dẫn bạn đi ra mắt dì thằng Bò Lục:

- Thằng bạn cháu đây dì!

Dì Bò Lục nhìn Lam Trường, mỉm cười thân mật:

- Cháu tới giúp dì phải không?

- Dạ.

- Công việc của cháu, lát nữa Văn Châu sẽ chỉ cho! Bây giờ cháu đi rửa mặt cho mát!

Công việc của Lam Trường cũng chẳng có gì nặng nhọc. Theo lời Văn Châu thì nó là "tiếp viên", nghĩa là chỉ quanh quẩn chỗ cửa bếp, đợi bún ra tô xong là đặt lên mâm và bưng ra cho khách.

Tuy vậy, những ngày đầu Lam Trường rất lúng túng. Nó chưa quen việc, lại cứ thấy ngượng ngượng nên liên tục nhăm bàn này với bàn nọ. Khách ngồi bàn bên phải gọi cả buổi, góc cổ đợi đến đôi meo vẫn chẳng thấy tô bún đâu, trong khi khách ngồi bàn bên trái vừa chén đầy hai tô, bụng căng như trống châu, thở hết muốn nổi bỗng thấy một tô thứ ba đặt lù lù ngay trước mặt khiến khách muốn khóc thét.

Nhưng đó là nói ba ngày đầu. Từ ngày thứ tư trở đi. Lam Trường đã bắt đầu thuần thục. Và sau một tuần, "tác phong phục vụ" của nó có thể gọi là tiến bộ vượt bậc, dì thằng Bò Lục rất hài lòng.

Lam Trường đi làm từ ba giờ chiều đến chín giờ tối. Buổi sáng quán vắng khách nên nó không cần phải đến. Như vậy tiện cho nó hơn. Nếu đi làm nguyên ngày, mai mốt nhập học, nó buộc phải bỏ dở công việc.

Trong quán, ngoài Lam Trường, còn một thằng nhãi khác phụ trách việc bưng bê. Riêng Văn Châu lo việc "đối ngoại". Mỗi khi có khách bước vô quán, nó tiến lại hỏi khách muốn dùng thức ăn thức uống gì, xong bước ra sau bếp báo cho dì thằng Bò Lục. Dì thằng Bò Lục căn cứ vào đó mà

sửa soạn mâm bát. Gặp lúc đông khách, Văn Châu chả có thì giờ chạy tới chạy lui, cứ đứng giữa nhà ngoảnh cổ ra sau bếp hét tướng: "Bàn số 1: hai bún, hai trà đá... Bàn số 5: ba bún không bỏ ớt, ba sữa đậu nành...".

Tất nhiên Văn Châu không thể "đi làm" hằng ngày. Nó chỉ xuất hiện ở quán vào mỗi chiều chủ nhật. Đó là thời điểm nó có thể trốn ra ngoài mà ba mẹ nó không hay biết.

Thỉnh thoảng, vào những ngày khác trong tuần, nếu sự canh gác của gia đình lỏng lẻo, nó tót ra quán chơi với Lam Trường và Bò Lục một lúc rồi lại chạy về.

Ngày đầu tiên, Lam Trường cứ đinh ninh Văn Châu cũng đi làm giống như mình. Nhưng qua ngày thứ hai, chờ dài cổ không thấy Văn Châu xuất hiện, nó thấp thỏm hỏi Bò Lục:

- Hôm nay Văn Châu xin nghỉ hờ mày?

- Đâu có! - Bò Lục nhướn lông mày - Văn Châu chỉ đi làm ngày chủ nhật thôi!

Lam Trường ngẩn tò te:

- Sao thế? Một tuần chỉ đi làm có một ngày thôi ư?

Bò Lục tủm tỉm:

- Ủ, nó bận lắm!

- Lạ thật!

Lam Trường chép miệng, bụng rất đỗi ngạc nhiên. Nó đi làm hằng ngày, mỗi tháng được bốn trăm ngàn, lại được bao ăn bữa tối. Như vậy kể cũng khấm khá. Nhưng đó là phải đi làm hằng ngày kia. Còn đi làm tài tử như Văn Châu, lâu lâu mới ló mặt đến quán một lần, chắc chả kiếm được bao lăm. Càng nghĩ ngợi Lam Trường càng thắc mắc. Nhưng nó không hỏi Bò Lục. Nó nghĩ nếu nó hỏi tới, Bò Lục chắc cũng không trả lời được.

- Này, đi làm chơi chơi như thế thì đâu có được mấy đồng hờ mày? - Chủ nhật, Văn Châu vừa bước vô quán, Lam Trường đã xáp lại hỏi ngay.

- Dạo này tao bận việc nhà lắm! - Văn Châu liếc môi đáp - Hơn nữa, tao khác mày. Tao đi làm là để kiếm tiền xài thêm thôi. Chứ mọi thứ ba mẹ tao đã sắm đủ.

Trước lý lẽ quá xá xác đáng của Văn Châu, Lam Trường không nghi ngờ gì. Nó từng thấy Văn Châu có từng xấp, từng xấp tiền. Vì vậy, nó chỉ nhìn bạn, tấm tắc:

- Mày sướng ghê!

Văn Châu mỉm cười hỏi sang chuyện khác:

- Nay, hôm nay mày đã quên việc chưa đấy?

- Quen rồi.

- Mày hết mắc cỡ rồi chứ?

- Ủ, lúc đầu thì tao hơi ngượng ngượng, nhưng bây giờ thì hết rồi. Mai một khai giảng, tao định sẽ đi học buổi sáng và đến đây làm vào buổi chiều.

Văn Châu nheo mắt:

- Bây giờ thì mày tự may sắm quần áo thừa sức rồi đấy.

Mắt Lam Trường long lanh:

- Ủ, ít hôm nữa lãnh lương, tao sẽ đi mua vải. Hì hì, tao còn mua được khối thứ khác nữa!

Văn Châu nhún vai:

- Nhưng dù sao mày vẫn chưa thể sắm cho mày một cái máy vi tính được?

Nghe nhắc đến chuyện đó, giọng Lam Trường thoát băng khuâng:

- Ủ, máy vi tính đắt lắm, không biết chừng nào tao mới sắm nổi!

Văn Châu bỗng nói:

- Tao có một đứa bạn đang định bán một cái máy cũ. Máy 486 đang hoàng, nhưng là máy "lên đời"...

- Máy "lên đời" cũng không sao! - Lam Trường nuốt nước bọt, giọng háo hức - Nó định bán bao nhiêu?

- Một triệu hai trăm ngàn.

Giá tiền Văn Châu nêu lên làm Lam Trường xuôi xì:

- Một triệu hai không phải là đắt. Nhưng tao biết đào đâu ra ngần ấy tiền.

Văn Châu nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Mà y sẽ để dành dần.

Lam Trường buồn bã:

- Nhưng như vậy phải mất đến bốn năm tháng. Lúc đó có thể thằng bạn mày đã bán cái máy cho người khác rồi.

Chỉ đợi có vậy, Văn Châu đập tay lên túi áo, hùng hồn:

- Tao sẽ cho mày mượn năm trăm ngàn trả trước cho nó để rinh cái máy về. Khoản tiền còn lại tao sẽ bảo nó cho mày trả từ từ. Khi nào trả xong cho nó, mày sẽ trả cho tao.

Lần trước, Văn Châu muốn giúp bạn bằng cách đề nghị cho Lam Trường vay tiền. Nhưng Lam Trường không chịu. Nó viện lý do nó không có tiền trả. Bây giờ, Lam Trường đã đi làm, đã có tiền lương hàng tháng. Vì vậy, nó không biết làm sao từ chối lòng tốt của bạn, đành nhe răng cười:

- Ủ, thế cũng được! Cảm ơn mày nhiều nhé!

Văn Châu cho Lam Trường mượn tiền mua máy, lại còn cho bạn mượn tiền đăng ký vào mạng.

Lam Trường sướng rơn. Mê vi tính nhưng xưa nay nó chỉ toàn đi thuê, đi mượn. Nhờ Văn Châu, lần đầu tiên nó mới sở hữu được một cái máy riêng cho mình.

Người đầu tiên nó muốn khoe cái hạnh phúc đó là Se Sẻ:

- Chào bạn Se Sẻ!

Văn Châu biết thừa người bên kia đầu giấy là Lam Trường, nhưng vẫn cảnh giác cao độ:

- Bạn là ai vậy?

Thoạt đầu Lam Trường không hiểu tại sao Se Sẻ lại hỏi một câu "dễ xa nhau" như vậy. Nhưng sau một thoáng ngẩn ngơ, nó sực nhớ ra tên nó bây giờ không còn là Rái Cá. RAICA là tên của thằng bạn nó. Còn nó, đăng ký vào mạng bằng tên SONCA. Son Ca dù sao cũng gần gũi với Se Sẻ hơn là Rái Cá.

- Tôi là Rái Cá đây mà!

Văn Châu vờ kinh ngạc:

- Ôi, bạn Rái Cá đấy ư? Lâu nay bạn biến đi đâu thế? Sao bây giờ bạn lại hóa thành Son Ca?

- À, thật ra thì... từ trước đến giờ tôi vẫn dùng máy của một đứa bạn. Hôm nay tôi mới có được một cái máy riêng.

Chà, bây giờ thì mới chịu "thật thà khai báo" đây? Văn Châu mỉm cười:

- Thế bây giờ tôi phải gọi bạn là Rái Cá hay Son Ca?

- Bạn cứ gọi bằng cái tên cũ đi! Tôi quen nghe gọi là Rái Cá rồi.

- Thế mấy hôm nay bạn Rái Cá làm gì mà mất biệt vậy?

- Tôi đi làm thêm.

- Bạn làm gì vậy?

- Tôi đi dạy kèm.

Văn Châu cười thầm. Tưởng Lam Trường thôi trò dóc tơ, nào ngờ đối phương vẫn chứng nào tật nấy. Chắc là Lam Trường mắc cỡ. Văn Châu nghĩ bụng và tỉnh quái hỏi:

- Bạn dạy kèm học sinh lớp chín hờ?

- Ai bảo bạn vậy?

- Cần gì ai bảo! Thường học sinh sắp thi chuyển cấp mới cần tìm thầy

học thêm thôi.

- Ồ, bạn đoán đúng ghê!

Văn Châu tiếp tục trêu:

- Thế chương trình lớp chín có khó lắm không?

Hôm nọ bị Se Sẻ truy chuyên học hành một lần, Lam Trường đã phát sốt. Bây giờ thấy Se Sẻ cao hứng quay về đề tài cũ, Lam Trường đâm hoảng:

- Khó, khó lắm! - Và Lam Trường vội vã lái sang chuyện khác - Se Sẻ này, hôm nào bạn đến quán kem nhé!

- Quán kem Không Có Gió ấy hử?

- Ủ, tôi sẽ đưa cuộn băng Owen cho bạn. Và tôi sẽ giới thiệu bạn với Văn Châu. Bạn nhất định phải gặp anh ta. Đó là một người bạn tuyệt vời!

- Tôi biết rồi! Anh ta đá bóng không thua gì Owen chứ gì!

- Không phải chuyện đó.

- Còn chuyện gì nữa? Sao mà lắm chuyện thế!

Lam Trường bỗng ngần ngừ. Nó không biết phải mô tả cái "tuyệt vời" của người bạn mới như thế nào. Có đến mấy phút nó mới gỡ được câu trả lời. Câu trả lời rất đời mơ hồ:

- Anh ta tốt lắm!

- Tốt lắm là sao?

Khi này Lam Trường không giải thích được thế nào là "tuyệt vời", bây giờ nó cũng không cắt nghĩa được thế nào là "tốt lắm". Vì vậy, nó làm thình lình thật lêu. Nói đúng ra, chỉ tại nó không tiện nói thật. Nó không muốn kể chuyện nó đi làm trong quán bún mắm của dì thằng Bò Lục. Nó không muốn tiết lộ chuyện Văn Châu cho nó mượn tiền sắm máy vi tính. Tóm lại, nó sợ Se Sẻ chê nó nghèo mặt rệp. Còn tại sao nó lại sợ như vậy thì chính nó cũng không rõ.

Đợi cả buổi chẳng thấy Lam Trường trả lời, biết bạn đang lúng túng ghê

lắm, Văn Châu bèn mở lòng từ bi:

- Làm gì bạn Rái Cá nghĩ ngợi lâu thế? Có phải chính anh chàng Văn Châu giới thiệu chỗ dạy kèm cho bạn không?

Lam Trường mừng rơn, không biết Văn Châu cố ý giúp mình thoát hiểm:

- Ờ, đúng rồi đó! Bạn thông minh ghê!

Nhưng Văn Châu không để đối phương mừng quá một phút:

- Nếu anh chàng Văn Châu chỉ giúp bạn có vậy thì chẳng có gì để gọi là "tuyệt vời" hay "tốt lắm". Giới thiệu đi dạy kèm thì ai chẳng giới thiệu được!

Nghe Se Sẻ bình phẩm về Văn Châu bằng những lời lẽ coi thường, Lam Trường tức anh ách. Những tình cảm dành cho con nhỏ chưa rõ mặt mày kia bỗng giảm sút quá nửa. Nó mím môi gõ mạnh bàn phím:

- Bạn đừng nói vậy. Thế bạn đã bao giờ giới thiệu ai đi dạy kèm chưa? Có bao giờ bạn tự hỏi bạn đã từng giúp đỡ một người nào đó trong đời chưa?

- Chưa.

- Thế thì bạn không nên xem thường lòng tốt của họ.

- Tôi không xem thường lòng tốt của anh chàng Văn Châu kia. Nhưng nếu bạn cho những hành động như vậy là "tốt lắm", là "tuyệt vời" thì hơi quá. Đối với tôi, tìm giúp việc làm cho bạn bè là chuyện bình thường.

Rõ ràng Văn Châu không muốn Lam Trường xem những giúp đỡ của mình là chuyện gì ghê gớm, đáng phải bận tâm. Nhưng Lam Trường lại nghĩ con nhỏ Se Sẻ này khinh người. Nó nổi điên, bàn phím nảy lóc cóc:

- Có thể bạn là con nhà giàu, bạn không thích giúp đỡ ai và xem chuyện đó là bình thường.

Đang ấm ức, Lam Trường nghiêng rằng tuôn thêm một lèo "Còn tôi là con nhà nghèo, tôi quanh năm túng quẫn nên tôi luôn biết ơn những người giúp đỡ mình...". Nhưng trước khi gửi đi, nó đã kịp trấn tĩnh và nhanh tay xóa dòng chữ viết thêm đó khỏi câu trả lời của mình.

Văn Châu không đọc được những dòng chữ đã bị xóa nhưng vẫn mừng rỡ ra tâm sự trong lòng bạn. Người nhiều mặc cảm và tự ái như thế, chắc từ bé đến giờ thường xuyên sống trong cảnh thiếu thốn! Văn Châu xao xuyến nghĩ bụng, chẳng để ý gì đến những lời cạnh khỏe của Lam Trường.

Nó tìm cách xoa dịu nỗi bức tức của bạn bằng cách reo lên mừng rỡ:

- A, tối hôm qua bạn có xem ti-vi không? Arsenal vừa thắng Chelsea 3-0. Một mình Dennis Bergkamp ghi hai bàn. Tuần trước, Real Madrid cũng đã lọt vào bán kết cúp Tây Ban Nha.

Nhưng sự mừng rỡ của Văn Châu như hòn sỏi rơi tồm xuống hồ, chẳng một tiếng vang. Lam Trường không hưởng ứng, cũng chẳng buồn trả lời lấy một chữ.

Nghi ngờ, Văn Châu mở hộp Users Online. Quả nhiên cái tên SONCA biến mất tự đời nào đời nào.

CHƯƠNG 9/10

- Có chuyện gì mà mặt mày ỉu xiu như bánh đa nhúng nước thế hở? -
Văn Châu mỉm cười hỏi.

Lam Trường thở dài:

- Tao buồn quá!
- Buồn chuyện gì?
- Chuyện con nhỏ tao nói với mày đó.
- Con nhỏ nào?
- Thì con nhỏ Se Sẻ chứ con nhỏ nào!

Văn Châu vờ ngạc nhiên:

- Mày gặp nó rồi hả?

Lam Trường khịt khịt mũi:

- Chưa. Tao hẹn nó đến quán nhưng không biết nó có đến không.
- Quán bún mắm này hả?

Lam Trường nhếch mép:

- Không, ai lại hẹn con gái ở quán bún mắm. Tao hẹn ở quán kem.
- Vậy là mày cóc hiểu gì con gái! - Văn Châu cười hì hì - Phải hẹn lần lượt ở cả hai quán. Ăn bún mắm trước, sau đó đi ăn kem.

Lam Trường trầm ngâm:

- Nhưng con nhỏ này rất lấp lửng. Càng ngày tao càng nhận ra nó rất kiêu kỳ.

Văn Châu ra vẻ hiểu biết:

- À, chắc tại nó cho mày leo cây hoài nên mày buồn phải không?
- Không phải thế! - Lam Trường lắc đầu - Tao nói kiêu kỳ là tao nói chuyện khác.
- Chuyện khác?
- Ừ! - Lần thứ hai trong vòng năm phút, Lam Trường thở đánh thượt - Tao bực nó vì thấy nó có vẻ... coi thường mày.

Cặp lông mày Văn Châu nhướn lên:

- Coi thường tao? Nó có biết gì về tao đâu. Hôm trước, tao và nó chỉ gặp nhoáng một cái thôi mà.

Lam Trường vuốt tóc:

- Nhưng tao hay kể cho nó nghe về mày. Tao khen mày đá bóng hay. Tao khen mày tốt bụng. Tao khoe với nó là mày giúp tao tìm việc làm.
- Thế nó bảo sao?

Lam Trường hít vào một hơi:

- Nó bảo những chuyện đó không có gì đáng kể. Toàn là những chuyện bình thường.
- Nó nói với mày như vậy hờ?
- Ừ!

Văn Châu toét miệng cười:

- Thế thì nó nói đúng quá rồi còn gì!

Lam Trường nghệt mặt:

- Đúng?
- Thì đúng chứ sao! Bạn bè giúp đỡ nhau một tẹo thì có gì là ghê gớm! Nó nói vậy là nó nói sự thật chứ không phải nó coi thường tao đâu!

Lam Trường gãi gáy, nhăn nhó:

- Nhưng... nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng lẽ ra nó không nên nói như vậy! - Lam Trường huơ tay trong không khí - Mà nói thì được, vì mà giúp tao và không muốn tao mang ơn mà. Nhưng nó thì không có quyền. Nhất là trước nay nó chưa bao giờ biết giúp đỡ người khác là gì!

Văn Châu mỉm cười:

- Mà chưa từng gặp con nhỏ đó sao mà biết rõ về nó quá vậy?

Lam Trường chớp mắt:

- Chính nó thú nhận như vậy.

- Nó đùa mà đó.

Thấy Văn Châu một mực bênh Se Sẻ, Lam Trường ức lắm. Nó mím môi:

- Tao không nghĩ vậy. Con Se Sẻ này đúng là chẳng ra làm sao!

Văn Châu vỗ vai bạn:

- Thôi, đi làm việc đi! Khách vô rồi kìa!

Suốt buổi chiều, công việc tất bật giúp Lam Trường nguôi ngoai nỗi buồn Se Sẻ. Nhưng khi quán bắt đầu thưa khách và chuẩn bị đóng cửa thì nó lại đâm buồn bực. Mà làm sao Lam Trường không buồn bực cho được khi nó sấm cái vi tính một phần cũng vì Se Sẻ, vì muốn được trò chuyện, được tâm tình, được bình luận về các đội bóng yêu thích với cô bạn mới một cách thường xuyên. Khi đem máy về nhà, người đầu tiên nó nghĩ đến và nôn nao muốn báo tin mừng cũng chính là Se Sẻ. Nhưng Se Sẻ lại làm nó buồn quá chừng. Se Sẻ chẳng đếm xỉa gì đến Văn Châu, chẳng coi người bạn tốt bụng của nó ra cái củ cà rốt nào. Mà nếu không có Văn Châu thì nó đã không sấm được cái máy để ngồi tán ngẫu với Se Sẻ.

Thấy Lam Trường mặt rầu rầu, Văn Châu lân la lại gần, cười hỏi:

- Mà lại nghĩ đến con nhỏ Se Sẻ kia hử?

- Ừ! - Lam Trường khịt khịt mũi - Tao cứ thấy ảm ức thế nào!

- Vì nó "coi thường" tao hử?

- Ủ.

Văn Châu chép miệng:

- Nó coi thường tao, tao không ầm ức thì thôi, việc gì mà phải ầm ức?

- Nhưng vì con nhỏ đó là bạn tao. Tao không nghĩ tao có một đứa bạn thư thế!

- Mà không nên nói nặng nó như vậy! - Văn Châu so vai - Mà chưa từng gặp nó, mà đâu biết nó thực ra là con người như thế nào!

Lần này, Lam Trường không phản ứng gì nhưng trán nó nhăn tít về đăm chiêu ghê lắm. Mãi một lúc, nó mới phẩy tay, giọng dứt khoát:

- Thế thì tao nhất định phải gặp nó. Tao muốn xem nó có giống như tao nghĩ không.

Văn Châu giật mình:

- Làm sao mà gặp nó được.

Lam Trường xoa xoa ngực:

- Chiều chủ nhật này tao sẽ hẹn gặp nó ở quán kem Không Có Gió một lần nữa.

Văn Châu ngẩn tò te:

- Chiều chủ nhật mà đi làm kia mà?

- Ba giờ mới phải đi làm. Tao sẽ hẹn nó lúc một giờ.

Rồi Lam Trường nhìn bạn:

- Bữa đó mà đi với tao nhé?

Văn Châu gật đầu, và bần chồn hỏi:

- Thế nhờ con nhỏ Se Sẻ đó vẫn không đến thì sao?

- Nếu lần này nó vẫn không đến thì tao có thể kết luận nó chả xem tao là bạn! - Lam Trường mím môi - như vậy, tao cũng chả cần xem nó là bạn nữa!

Thái độ cương quyết của Lam Trường khiến Văn Châu lo ngay ngáy. Nó biết chủ nhật này Se Sẻ sẽ không đến chỗ hẹn. Se Sẻ dù muốn cũng không thể đến đó được. Bởi Se Sẻ chính là nó. Nơi nào có mặt nó thì đương nhiên không có mặt Se Sẻ. Với Lam Trường, Se Sẻ mãi mãi chỉ là "bạn thư tín", nghĩa là người bạn không bao giờ gặp mặt. Cơ hội để nhận ra nhau đã thực sự trôi qua rồi.

Nhưng chủ nhật này Lam Trường sẽ không coi Se Sẻ là bạn nữa. Lam Trường đã tuyên bố rồi, nếu lần này Se Sẻ không chịu "xuất đầu lộ diện", có nghĩa là chẳng còn gì để nói, có nghĩa là tình bạn lâu nay giữa Lam Trường và Se Sẻ sẽ bị cắt đứt không thương tiếc.

Viễn ảnh đó cứ khiến Văn Châu thấp thỏm không yên. Nó cảm thấy buồn buồn. Đôi lúc nó thấy tức cười. Nhưng nó thấy buồn nhiều hơn. Thực ra, Văn Châu cũng không hiểu mình ra làm sao. Nó không cắt nghĩa được những cảm giác mâu thuẫn đang diễn ra trong lòng mình. Lam Trường rất quý nó, quý thật lòng. Lam Trường đánh mất thiện cảm với Se Sẻ cũng chỉ vì Se Sẻ cả gan xúc phạm đến nó. Điều đó có nghĩa tình bạn giữa nó và Lam Trường đâu có mất đi.

Lam Trường chỉ đòi nghỉ chơi với Se Sẻ. Nhưng khổ nỗi, Se Sẻ đâu phải là ai khác. Se Sẻ cũng chính là nó đó thôi. Vì vậy mà ngay lúc này nó cảm thấy trong lòng nó đang trộn lẫn hai thứ tình cảm trái ngược nhau. Nó vừa sung sướng vì có thêm một người bạn lại vừa buồn bã vì sắp mất đi cũng chính là người bạn đó. Và nó sẽ chẳng biết phải xử trí làm sao.

Lúc chia tay Lam Trường, nó chỉ buông một câu lơ lửng:

- Tình bạn khó tìm lắm nghen mày!

Lam Trường ngạc nhiên nhìn nó:

- Mày ám chỉ gì thế?

Văn Châu hít vào một hơi:

- Tao muốn nói đến con nhỏ Se Sẻ ấy mà! - Nó nhìn lên trời, tiếp - Hôm nọ, tuy chỉ gặp nó một lát, tao vẫn có cảm giác nó là người tốt.

Lam Trường gật gù:

- Tao cũng tin như vậy!

Văn Châu chưa kịp mừng, Lam Trường đã thông thêm một câu khiến mặt nó lập tức xịu xuống:

- Nhưng dù sao cứ đợi đến chủ nhật này sẽ rõ. Nếu là người tốt, hẳn nó sẽ đến gặp tao!

Lòng đầy lo lắng, những ngày sau đó Văn Châu bụng bảo dạ sẽ không vào mạng. Nó sợ "đụng đầu" Lam Trường trong đó. Sắm được máy, chắc sáng nào Lam Trường cũng lang thang trong mạng để... tìm nó. Nhưng rồi Văn Châu thấy làm thế cũng không ổn. Lam Trường có thể gửi e-mail đến hộp thư của nó để hẹn nó đến quán kem. Nó không thể nói dối là nó không nhận được thư.

- Chào bạn Se Sẻ!

Quả nhiên, sáng hôm sau Văn Châu vừa vào mạng được ít phút đã thấy lời chào của Lam Trường hiện ra trước mắt. Làm như Lam Trường nấp sẵn đâu đằng sau màn hình, hí hửng chờ đợi nó.

- Chào bạn! Hôm nay bạn có xem trận Inter Milan gặp AS Roma trên tivi không? - Văn Châu đánh trống lảng.

Và nó mừng ron khi thấy Lam Trường rơi vào bẫy của nó:

- Có. Tiếc là không có mặt Rolnaldo. Một mình Roberto Baggio thì không xoay chuyển gì được! - Nhưng Lam Trường không phải là đứa khò khạo. Đang nói chuyện bóng đá tận bên Ý, Lam Trường đột ngột quay về quán kem Không Có Gió - Chủ nhật này tôi đợi bạn Se Sẻ ở quán kem bữa trước nhé!

Văn Châu cười khô:

- Để đưa tôi cuộn băng Owen hờ?

- Ừ.

Đến nước này, Văn Châu không còn cách nào khác là lại lấp lửng:

- Tôi sẽ cố gắng đến, nhưng không chắc lắm.

Thấy đối phương giờ mừng cũ, Lam Trường câu sườn:

- Tôi không hiểu sao lần nào bạn cũng trả lời nước đôi như thế. Hay bạn không muốn gặp tôi?

- Không phải thế!

Lam Trường tiếp tục cay đắng:

- Hay thực ra bạn không xem tôi là bạn?

- Bạn đừng hiểu lầm.

- Thế sao bạn không đến?

Văn Châu không thể giải thích tại sao mình không đến. Nó bối rối:

- Chiều chủ nhật tôi bận lắm. Chủ nhật nào cũng thế.

- Bạn chẳng thành thật tí nào. Lần trước, bạn nói chỉ chiều chủ nhật bạn mới rảnh. Bạn quên rồi sao?

Văn Châu "quên rồi" thật. Lời trách móc của Lam Trường khiến nó ngó ra. Tuy không nhìn thấy Lam Trường, nó chắc là đối phương đang cười nhạo nó. Vì vậy dù đang ngồi một mình, nó vẫn nghe mặt mình đỏ bừng.

- Bạn nhớ đến nhé!

Trên màn hình lại hiện lên lời nhắc của Lam Trường. Lần này, lời nhắc giống như một mệnh lệnh. Văn Châu vừa tức vừa buồn. Nó ngồi thừ trước máy có đến mười phút, không buồn trả lời.

Và đến khi định trả lời thì nó phát hiện Lam Trường đã thoát ra khỏi mạng từ lâu.

CHƯƠNG 10/10

Sau khi rời nhà nhỏ Hạnh, Tiểu Long lộc cộc chở Quý ròm đến nhà Văn Châu. Sau một tháng rong chơi thỏa thích ở miền quê, việc đầu tiên của Tiểu Long và Quý ròm khi về lại thành phố là đèo nhau đến thăm mấy đứa bạn thân thiết.

- Nắng quá, ròm ơi! - Tiểu Long vừa gò lưng đạp vừa than.

- Ráng chút đi! - Quý ròm hừ giọng - "Võ sư vô địch đại lực sĩ" gì mà sợ nắng!

- "Võ sư vô địch" cái đầu mày! - Tiểu Long làu bàu - Buổi sáng trời mát không đi, lại nhè ngay trưa nắng mày lại rủ tao đi!

- Rõ là đồ ngốc tử! - Quý ròm bĩu môi - Sáng chủ nhật nhỏ Văn Châu đâu có lộ mặt ra khỏi nhà được! Chỉ có đi giờ này mới hy vọng gặp được nó thôi!

- Ờ há!

Tiểu Long buột miệng. Nó quên phắt mất chuyện đó. Nghe Quý ròm nhắc, nó bẽn lễn đưa tay quẹt mũi nhưng sức nhớ mình đang lái xe, liền vội vàng bỏ tay xuống.

Tiểu Long phục Quý ròm quá xá. Quý ròm bao giờ cũng tính toán mọi chuyện đâu vào đấy. Nếu là nó, sáng sớm đã bộp chộp xách xe ra, còn lâu mới gặp được Văn Châu!

Nhưng lần này Quý ròm đã tính sai một nước. Quý ròm tính sai không phải vì kém liệu việc. Chẳng qua nó không biết trong những ngày tui nó đi khỏi thành phố, bên cạnh Văn Châu đã xuất hiện một nhân vật mới đó thôi.

Do đó, khi đứng lấp ló trước cổng hươ tay ra dấu muốn gặp Văn Châu, thấy chị Thắm lắc đầu lia lịa, Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Nó thò tay ngoắt chị Thắm lại gần, khề giọng hỏi:

- Văn Châu không có nhà hả chị?

- Nó đi vắng rồi.

Quý ròm nhìn đồng hồ nơi tay, lẩm bẩm:

- Nó đi đâu sớm vậy kia!

Chị Thắm chớp mắt:

- Đạo này, chiều chủ nhật nào nó cũng đi ra ngoài.

Tiểu Long liếm môi:

- Chị biết Văn Châu đi đâu không?

- Không!

Câu trả lời của chị Thắm khiến hai ông nhãi xuôi xị.

Tiểu Long buồn bã quay đầu xe:

- Thôi, tụi em về đây! Khi nào Văn Châu về nhà, chị nói là có tụi em tới tìm ghen!

- Ừ.

Chị Thắm gạt đầu, rồi bỗng sực nhớ ra một chuyện, chị reo lên:

- À, hình như Văn Châu tới nhà một đứa bạn nào đó!

Nghe chị Thắm "à" lên một tiếng, Quý ròm mừng rơn. Nhưng đến khi chị nói hết câu thì nó cảm thấy tay chân xịu lơ như người chết rồi.

- Đứa bạn nào là đứa bạn nào hở chị? - Quý ròm hỏi mà mồm miệng méo xệch.

Chợt nhận ra ý nghĩa mù mờ trong câu nói của mình, chị Thắm cười xòa:

- Chị không rõ đứa bạn đó là ai. Chỉ biết nhà nó ở đâu chỗ cầu Nhị Thiên Đường.

- Cầu Nhị Thiên Đường?

Tiểu Long và Quý ròm cùng lúc kêu lên. Rồi hai đứa nhìn trân trân vào

mặt nhau và cùng kêu lên một lượt:

- Nhà thằng Bò Lục!

"Véo" một cái, Quý ròm đã phóc gọn lên yên sau. "Véo" một cái nữa, Tiểu Long đã lượn xe đánh vù, xoẹt thẳng, bỏ mặc chị Thắm đứng ngo ngác trong hàng rào trông theo.

Đã lâu, Tiểu Long và Quý ròm không gặp lại bọn "đô-mi-nô". Tụi nó không biết nhà thằng Bò Lục bây giờ đã là quán bún mắm. Văn Châu đã không hề kể gì với tụi nó về chuyện này.

Vì vậy khi thấy tấm biển "Bún mắm" treo toòng teng trên cây điệp trước nhà Bò Lục, Tiểu Long và Quý ròm đâm ngờ ngợ, không rõ đây có đúng là căn nhà mà tụi nó muốn tìm hay không.

Chỉ sau một hồi láo liên, phát hiện ra thằng Bò Lục đang thấp thoáng bên trong, tụi nó mới mạnh dạn dắt xe vô.

Thằng nhãi chạy bàn thấy có khách, lật đật chạy ra, mắt sáng trưng:

- Dạ, mời hai anh vào trong này!

Tiểu Long khịt mũi:

- Tụi tôi muốn gặp Bò Lục.

Thằng nhãi gãi đầu, cười cầu tài:

- Dạ, ở đây không có bò luộc với bê thui, chỉ có bún mắm thôi...

- Bò luộc cái đầu mày! - Bò Lục xuất hiện ngay sau lưng thằng nhãi. Nó đập tay lên vai thằng nhãi một cái "bốp", cười hề hề - Tên của tao là Bò Lục chứ không phải là bò luộc, hiểu chưa?

Thằng nhãi ngo ngác:

- Anh Bửu...

- Đừng trở mặt ra như thế! - Bò Lục nhún vai cắt ngang - Bửu là tên ở nhà, còn Bò Lục là "ngoại hiệu" của tao khi... đi lại trên giang hồ!

Rồi để mặc thằng nhãi ngơ ra trước lối ăn nói sắc mùi xã hội đen của mình, Bò Lục quay sang Tiểu Long và Quý ròm, toét miệng cười:

- Lâu lắm mới gặp tụi mày!

Quý ròm hắt hàm:

- Nhà mày mở quán tự bao giờ thế?

- Khoảng ba tháng nay! - Bò Lục đáp, rồi tò mò nhìn hai đứa bạn - Hôm nay tụi mày tới ăn ủng hộ hả?

Quý ròm vỗ vai Bò Lục:

- Tụi tao tới tìm Văn Châu.

- Văn Châu? - Bò Lục ngạc nhiên - Sao tụi mày biết Văn Châu ở đây?

Quý ròm ra vẻ bí hiểm:

- Chẳng việc gì tụi tao không biết! Mày vào kêu nó giùm đi!

Bò Lục gãi cằm:

- Nó đâu có đây.

- Đừng có xạo mày! - Quý ròm lừ mắt - Chiều chủ nhật nào nó cũng đến đây kia mà!

- Nhưng ba giờ nó mới tới! Bây giờ mới có một giờ rưỡi hà!

Quý ròm kéo chiếc ghế sắt ngoài hè, ngồi xuống:

- Vậy thì tụi tao ngồi đợi.

Tiểu Long cũng dựng xe vào vách rồi ngồi xuống theo:

- Mày cho tụi tao hai tô bún đi!

Trong khi Tiểu Long và Quý ròm vừa ngồi ăn bún vừa ngốc cổ đợi Văn Châu thì ở quán kem Không Có Gió, Văn Châu và Lam Trường cũng vừa ngồi ăn kem vừa cảm mắt ra đường chờ Se Sẻ.

Văn Châu và Lam Trường ngồi chờ lâu thật lâu. Nhưng mặc cho tụi nó ngóng đến mòn con mắt, con nhỏ Se Sẻ bí mật kia vẫn không chịu xuất hiện.

Ăn tới ly kem thứ ba thì Lam Trường hết kiên nhẫn. Nó liếc Văn Châu:

- Đi quách, mày ơi!

- Không đợi nữa à?

- Khỏi! - Lam Trường thở dài ngao ngán - Tao nghĩ tụi mình đã có thể kết luận về con nhỏ đó rồi!

Văn Châu thấp thỏm:

- Kết luận sao?

- Nó chẳng coi tao ra gì! - Lam Trường rít qua kẽ răng - Và nó cũng chẳng coi mày ra gì. Nói chung đối với con nhỏ tiểu thư này, tình bạn là một cái gì không đáng kể. Nó khác tao và mày!

Văn Châu liếm môi:

- Thế nhờ nó định tới đây nhưng đến phút chót nó bận chuyện gì thì sao?

- Không thể như thế được! - Lam Trường lắc đầu, mặt lộ rõ vẻ bất bình - Không làm gì có chuyện cứ mỗi lần đến chỗ hẹn lại bận! Chẳng qua nó không muốn kết bạn với tụi mình thôi!

Văn Châu muốn bênh vực Se Sẻ quá chừng, nhưng lại chẳng nghĩ được lý lẽ nào thỏa đáng. Vì vậy mà khi Lam Trường đứng lên khỏi ghế, nó chẳng biết làm gì hơn là rầu rĩ đứng lên theo.

Văn Châu lẻo đẻo đạp xe theo Lam Trường, bụng phấp pha phấp phỏng. Trời ban trưa nắng như đổ lửa, nhưng Văn Châu chẳng thấy nóng tẹo nào. Lòng nó lúc này nguội ngắt.

Cứ chốc chốc nó nhìn bạn, hỏi dò:

- Mày định nghỉ chơi với con nhỏ Se Sẻ đó luôn hả?

- Nghỉ chơi luôn!

- Không trò chuyện với nó trên mạng nữa hả?

- Không trò chuyện gì sất!

- Cũng chả thèm thư từ gì cho nó?

- Chả thèm thư từ!

Lam Trường đáp tới đâu, Văn Châu xụ mặt xuống tới đó. Chợt nó sáng mắt lên:

- À, thế còn cuộn băng về Owen? Mày đã đưa cho nó đâu!

Văn Châu cố tình nhắc chuyện này, hy vọng Lam Trường vì lời hứa của mình mà thôi đòi cắt đứt với Se Sẻ.

Nhưng Lam Trường đã làm Văn Châu hụt hẫng:

- Con nhỏ đó nó có nhìn nhói gì cuộn băng này đâu, nó chỉ vờ vịt thôi! Tao hỏi nhà để đem tới, nó không chịu cho địa chỉ. Tao mang đến quán kem bao nhiêu lần, nó cũng đâu có thèm tới lấy.

Đến nước này thì Văn Châu biết mình chẳng thể giúp gì cho tình bạn giữa Lam Trường và Se Sẻ được nữa. Mặt mày nó thần thò đến tột.

Lam Trường quay qua, ngạc nhiên thấy bạn mình buồn thiu:

- Mày làm sao thế?

- Tao có làm sao đâu! - Văn Châu cười gượng gạo.

Lam Trường nhìn chăm chăm vào mặt bạn. Nó nhìn như vậy một hồi rồi buột miệng hỏi:

- Bộ mày không muốn tao nghĩ chơi với con nhỏ Se Sẻ hả?

Thấy Văn Châu làm thinh, Lam Trường thêm nghi:

- Mày thích con nhỏ đó phải không?

Lam Trường càng "điều tra", Văn Châu càng muốn khóc thét. Nó không biết phải trả lời như thế nào, mặt cứ thuôn ra.

Vẻ bối rối của Văn Châu càng khiến Lam Trường tin vào phỏng đoán của mình. Nó gật gù:

- Như vậy đúng là mày thích con nhỏ đó rồi!

Rồi Lam Trường toét miệng cười hì hì:

- Tất cả là do mày thôi! Mày không nói từ đâu, làm sao tao biết được!

- Không phải đâu! - Văn Châu phản đối một cách yếu ớt.

- Có gì mà phải chối! - Lam Trường nheo mắt trêu bạn - Tại tao chưa gặp con nhỏ đó, nếu gặp biết đâu tao thích nó còn hơn mày!

Văn Châu đỏ mặt:

- Mày đừng có nói bậy!

- Thôi, được rồi, mày nên yên tâm đi! - Lam Trường tỉnh khô - Mày đã giúp tao bao nhiêu là chuyện, bây giờ đến lượt tao giúp lại mày! Tao sẽ tiếp tục vô mạng trò chuyện với nó. Và tao sẽ tìm cách giúp đỡ mày tới nơi tới chốn, chịu không?

Văn Châu chưa kịp đáp thì xe đã trờ tới trước quán bún mắm.

Nhưng nó vừa phóc xuống khỏi yên, chưa kịp dắt xe vào cổng đã thoáng thấy Tiểu Long và Quý ròm ngồi cầm cúi ăn bún ngay trước cửa.

Văn Châu giật mình, hấp tấp lùi xe ra chỗ khuất, bụng vừa mừng vừa lo. Nó đang mong gặp lại Tiểu Long và Quý ròm đến chết được, nhưng dĩ nhiên không phải gặp ngay tại quán bún mắm này. Gặp hai tướng tại đây thì bao nhiêu bí mật của nó sẽ bại lộ hết.

- Vào đi chứ!

Thấy Văn Châu bỗng lộ vẻ ngập ngừng, Lam Trường ngạc nhiên giục.

- Mày vào trước đi! Tao phải chạy đi mua cái này đây!

Văn Châu quỳnh quíu đáp. Rồi không kịp nghĩ ngợi gì thêm, nó phóng vụt lên yên hối hả đạp xe đi.

- Mày thấy Văn Châu đâu không? Sao ba giờ rồi mà nó chưa tới?

Thấy Lam Trường một mình dắt xe vô, Bò Lục nhướn mắt hỏi.

- Khi này nó đi chung với tao, nhưng tới đây thì nó bảo phải chạy đi mua cái gì đó!

Tiểu Long và Quý ròm dĩ nhiên nghe rõ cuộc đối đáp giữa hai bên. Nhưng tụi nó chỉ nhìn thoáng qua Lam Trường một cái rồi cúi xuống ăn tiếp. Đây đã là tô thứ hai của Quý ròm và tô thứ ba của Tiểu Long.

Nhưng tụi nó chỉ ăn được có thế. Đến khi Bò Lục bước lại hỏi:

- Tụi mày ăn tiếp không?

Quý ròm liền gầm gừ:

- Ăn tiếp cái đầu mày! Bộ mày tưởng tụi tao là Trư Bát Giới hả?

Tiểu Long sốt ruột nhìn ra cửa:

- Văn Châu nó đi mua cái gì mà lâu thế không biết!

Quý ròm ngó Bò Lục:

- Chiều chủ nhật nào Văn Châu nó cũng đến đây để làm gì thế hở mày?

- Chuyện này dài dòng lắm! - Bò Lục ngồi xuống và xích ghế sát lại phía Quý ròm, giọng thăm thì - Tụi mày có thấy thằng nhãi vừa bước vào quán không?

Bò Lục vừa nói vừa kín đáo đánh mắt về phía Lam Trường. Bò Lục vốn là đứa vô tâm. Nó quên phắt Tiểu Long và Quý ròm có thể vô tình làm lộ bí mật của Văn Châu nên hai đứa vô ngồi ăn bún cả buổi, nó cũng chẳng buồn căn dặn. Ngay cả khi Lam Trường xuất hiện, nó cũng chẳng nhớ ra điều quan trọng đó. Chỉ đến lúc Quý ròm thắc mắc, nó mới nghĩ đến chuyện dặn dò hai đứa này.

Nhưng Bò Lục mới mào đầu có một câu, Quý ròm đã sáng mắt lên:

- A, thằng đó khi nãy đi chung với Văn Châu mà tao quên mất! Để tao kêu nó lại hỏi xem Văn Châu đi đâu!

- Ấy, ấy, đừng! - Bò Lục không ngờ sự thể xoay ra như vậy, bèn tái mặt kêu lên.

Nhưng Quý ròm đã kịp ngoắt tay:

- Ê!

Tưởng khách kêu tính tiền, Lam Trường bước lại, nhẩm đếm:

- Năm tô tổng cộng...

Quý ròm nóng nảy cắt ngang:

- Tụi tao không kêu tính tiền. Tụi tao muốn hỏi mày có biết Văn Châu vừa rồi đi đâu không!

- Không! - Lam Trường lắc đầu - Khi nãy, Văn Châu không có nói. Vừa dắt xe vào cổng, không hiểu sao nó vội vàng quay xe ra, đi mất.

Quý ròm quay sang Tiểu Long, mày nhúu lại:

- Chẳng lẽ con nhỏ này nó tránh mặt tụi mình!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, lẩm bẩm:

- Ủ, lạ ghê!

Nhưng Tiểu Long thấy "lạ" một thì Lam Trường thấy "lạ" mười. Nó như không tin vào tai mình, mặt đực ra như thằng bù nhìn giữ dưa.

Ngồi bên cạnh, Bò Lục khẽ biến sắc và he hé mắt nhìn Lam Trường. Và nó than thầm trong bụng khi thấy thằng này tự nhiên đứng tro thổ địa, mặt đầy sừng sốt.

Quý ròm tiếp tục bô bô:

- Con nhỏ này bữa nay nó làm sao ấy! Tụi mình phải đi tìm nó xem sao!

Vừa nói, Quý ròm vừa đứng lên khỏi ghế. Nó nhìn Lam Trường:

- Năm tô hết bao nhiêu tiền hờ mày?

Lam Trường vẫn chưa hết bàng hoàng. Nó nghe Quý ròm bảo tính tiền nhưng miệng lại hỏi theo ý nghĩ trong đầu:

- Mày gọi Văn Châu là "con nhỏ" hờ?

Quý ròm ngo ngác:

- Mày nói gì?

Lam Trường bần thần lặp lại:

- Vừa rồi mày gọi Văn Châu là "con nhỏ" phải không?

- Ủ!

Quý ròm gật đầu, ngạc nhiên nhìn Lam Trường. Nhưng rồi nó vụt hiểu:

- Bộ trước nay mày tưởng nó là con trai hả?

Quý ròm vỗ vai Lam Trường, cười hà hà:

- Hồi mới quen nó. Tụi tao cũng tưởng nó là một thằng nhãi cơ đấy!

Tiểu Long kéo tay Quý ròm:

- Thôi, đi mày! Giờ này chắc Văn Châu đã về tới nhà rồi!

Quay qua Bò Lục, Tiểu Long nháy mắt:

- Tụi tao đi nghen! Ít hôm nữa, tụi tao sẽ rủ nhỏ Hạnh tới ủng hộ quán mày! Có tụi tao "xông đất", quán mày sẽ bán đắt như tôm tươi cho mà xem!

Khi nói như vậy, Tiểu Long định ninh mặt mày Bò Lục sẽ tươi hơn hớn. Nhưng bộ tịch thằng Bò Lục lại nom tiu nghỉu như mèo bị cắt tai khiến Tiểu Long chợt dạ, tưởng mình ăn nói có gì sơ suất, bèn hấp tấp theo Quý ròm dắt xe chuồn thẳng.

Tiểu Long đâu có biết Bò Lục lo là lo chuyện khác. Nó lo Văn Châu sẽ trách nó về sự lỡ hôm nay.

Vì vậy mà khi Tiểu Long và Quý ròm đi rồi, nó cứ nom nớp nhìn Lam Trường, chờ thằng này cất vấn.

Nhưng Lam Trường lúc này dường như quên mất sự có mặt của Bò Lục bên cạnh. Nó đang bồi hồi nhớ lại những gì đã xảy ra giữa Văn Châu, Se Sẻ và nó trong những ngày vừa qua và dần dần hiểu ra mọi chuyện.

Nó đứng lâu thật lâu, thần thờ nhìn ra đường và xốn xang lắm lắm:

- Như vậy Se Sẻ chính là nó! Thế mà mình lại trách oan Se Sẻ, ngu oi là ngu!

Thành phố Hồ Chí Minh 1999

Nguyễn Nhật Ánh